

108

செந்தமிழ்நூல்கள்

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

வண்ணஞ்சாசன்

ISBN : 978-81-687682-4-6

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

<https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/171-%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%8D%E0%AE%A3%E0%AE%A4%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%A9%E0%AF%8D-1946>

செந்தமிழ்சிற்பிகள் வண்ணதாசன் (1946)

அறிமுகம்

வண்ணதாசன் என்ற புனைப்பெயரில் சிறுகதைகளும், கல்யாண்ஜி என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகளும் எழுதுபவரின் இயற்பெயர், சி.கல்யாணசுந்தரம் (S. Kalayanasundaram). இவர் தமிழ்நாடு, திருநெல்வேலியில் பிறந்தவர். இவரது தந்தை இலக்கியவாதி தி. க. சிவசங்கரன் ஆவார். இவர் தந்தையும் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றவர். நவீன தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் மிகுந்த கவனம் பெற்ற எழுத்தாளரான வண்ணதாசன், தீபம் இதழில் எழுதத் துவங்கியவர். 1962 ஆம் ஆண்டில் இருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதி வருகிறார். இவரது சிறுகதைகள் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் மதிப்புறு முனைவர் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளது.

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்

தோட்டத்துக்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்

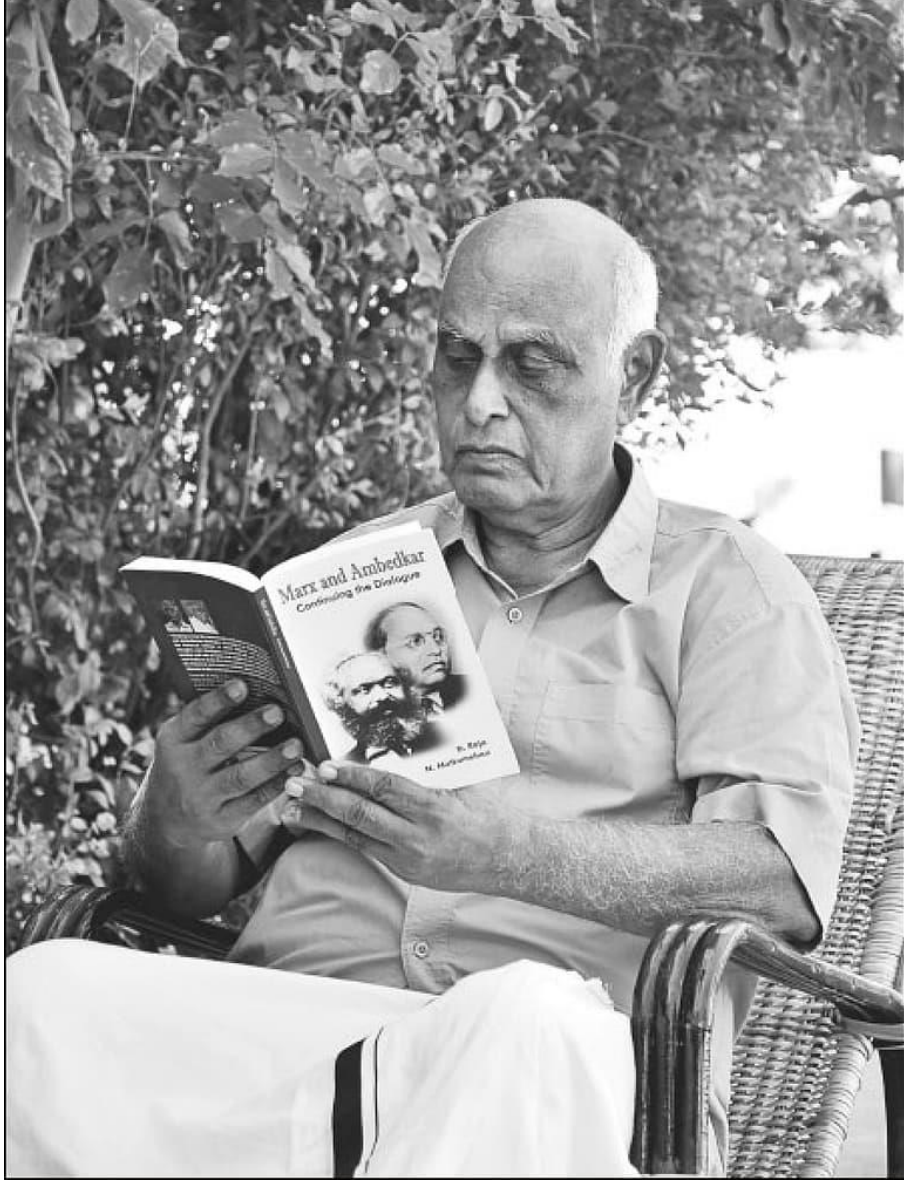
(😊)(😊)🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌🍌(😊)(😊)

கவிஞர் வண்ணதாசன்
பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்ரமணியனுக்கு
கௌரவ டாக்டர் பட்டம்!

<https://www.vikatan.com/news/tamilnadu/tanjore-tamil-university-announced-honour-doctorate-to-writer-vannadasan-and-professor-a-sivasubramanian>

மிகச் சிறந்த கதைகள் மற்றும் கவிதைகளால் தனி வாசக பரப்பைப் பெற்றவர், வண்ணதாசன். நாட்டார் வழக்காற்றியை ஆய்வுகளால் புதிய தடத்தைப் பதித்தவர் பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்ரமணியன். இவர்களின் பங்களிப்புகளைப் பெருமைப்படுத்தும் விதத்தில் தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகம், இருவருக்கும் கௌரவ டாக்டர் பட்டம் அளிக்கவிருக்கிறது. இதற்கான பட்டமளிக்கும் விழா, அக்டோபர் 22 -ம் தேதி தஞ்சையில் நடைபெற உள்ளது.

பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்ரமணியனுக்கு வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்தபோது, ``விருதுகளைப் பொறுத்தவரை நிறை குறை இரண்டுமே வழங்குபவர்களிடமும் பெறுபவர்களிடமும் இருக்கின்றன. இவற்றிற்கிடையில்தான் படைப்பாளிகளின் பயணப்பட வேண்டியிருக்கிறது. என்னுடைய வாழ்க்கையில் விருதுகள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கிடைத்திருந்தால், என் ஆய்வுகளைத் திட்டமிட்டபடி இன்னும் செய்திருக்கலாம்.

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

ஆனால், அதற்கான காலம் முடிந்துவிட்டது. தஞ்சை பல்கலைக்கழகம் 'ஆய்வாளர்' என்று பொதுப்படையாகக் கௌரவிக்கப்பட்ட கொடுபட்டம் கொடுத்திருந்தால் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பேன என்பது கேள்விதான். நான் ஈடுபாடுகொண்ட நாட்டா வழுக்காற்றியல் துறையை மையமாக வைத்து வழங்கியிருப்பதால் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

வண்ணதாசன்...

காலத்தின் தடங்களை சொல் வண்ணங்களால்
குழைத்த ஓவியன்!

கொண்டிருக்கிறது. உடனடி பலனை எதிர்பார்க்கிறவர்கள் இந்தத் துறைக்குள் வரமாட்டார்கள். எனவே, இந்த மாதிரி விருதுகள் இதில், ஈடுபட நினைப்பவர்களுக்கும் ஊக்குவிப்பாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். எழுத்தாளனுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி விருதுகளைவிட பெரியளவில் வாசகர் பரப்பைச் சென்றடைவது தான். விருதுகளால் இது சாத்தியமாகிறது. விருதுகளைத் தேடி எழுத்தாளன் அலையக்கூடாது. வரக்கூடிய விருதுகளின் தராதரத்தைப் பார்த்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை கவனத்தில்கொள்ள வேண்டும்" என்றார்.

வண்ணதாசன்

டாக்டர் பட்டத்திற்கான வாழ்த்துகளை, எழுத்தாள வண்ணதாசனிடம் தெரிவித்தோம். அவர் கூறுகையில் "கல்விப்புலம் சாராத படைப்பாளிகளுக்கு, நீண்டநாள்களுக்கு

அந்த வகையில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்" என்று மகிழ்ச்சியுடன் பேசினார்.

வண்ணதாசனின் ஓவியங்கள்

<https://www.sramakrishnan.com/%e0%ae%b5%e0%ae%a3%e0%af%8d%e0%ae%a3%e0%ae%a4%e0%ae%be%e0%ae%9a%e0%ae%a9%e0%ae%bf%e0%ae%a9%e0%af%8d-%e0%ae%93%e0%ae%b5%e0%ae%bf%e0%ae%af%e0%ae%99%e0%af%8d%e0%ae%95%e0%ae%b3%e0%af%8d/>

வண்ணதாசன் சிறந்த கவிஞர் சிறுகதையாசிரியர் மட்டுமில்லை தேர்ந்த ஓவியரும் கூட. கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் அவை விவரிக்கும் காட்சிகள் மற்றும் கதாபாத்திரங்களின் துல்லியமுடைய நிகழ்விடத்தின் நிறங்களும் நுட்பங்களும் ஓவியனின் கண்களால் பார்த்து எழுதப்பட்ட சொற்சித்திரங்களே.

ஹானஸ் கறஸ்டியன் ஆண்டர்ஸன், மகாகவி தாகூர், மகாபு
ஹூயுகோ, ஃபெடெரிகோ கார்சியா லோர்கா ,ஹெர்மன்
ஹெஸ்ஸே, சில்வியா பிளாட். குந்தர் கிராஸ் போன்ற புகழ்பெற்ற
எழுத்தாளர்கள் சிறந்த ஓவியர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள்.
அவர்கள் முழுநேரமாக ஓவியம் வரைவதை
முன்னெடுக்கவில்லை. ஆனால் தனது குறிப்பேடுகளில் தா
கண்ட காட்சிகளை, தன்னைச் சுற்றிய உலகை
கோட்டோவியமாக வரைந்திருக்கிறார்கள். தனிமையை, பிரிவை
தைல வண்ண ஓவியங்களாக வரைந்திருக்கிறார்கள். அனை
காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டு பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன.
நான் அறிந்தவரைக் கவிஞர் தேவதச்சன் மிக அழகாக
கோட்டோவியங்கள் வரையக்கூடியவர். கவிஞர் பிரமீஸ் அழகாக
ஓவியம் வரையக்கூடியவர். கவிஞர் எஸ் வைத்தீஸ்வரன்
முறையாக ஓவியம் பயின்றவர். கவிஞர் யூமா வாசுகி சிறந்த
ஓவியர்.

வண்ணதாசன் சமீபத்தில் வரைந்த கோட்டோவியங்களை
முகநூலில் பதிவிட்டு வருகிறார். அவரது தீவிர வாசகரான
பாஸ்கரன் அவற்றைத் தொகுத்து எனக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

அழுத்தமான கோடுகளில் துல்லியமாக உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டும் முகங்கள். குறிப்பாகக் கண்களை அவ்வரைந்துள்ள விதம் அபாரமானது. மெல்லிய சிரிப்பை வெளிப்படுத்தும் பெண் முகங்கள். வண்ணதாசன் தனித்துவமான முக அமைப்புக் கொண்டவர்களை வரைகிறார். பெரும்பாலும் நடுத்தர வயதைத் தாண்டியவர்கள் முதியவர்கள். அந்த முகங்களின் தான் வாழ்க்கையின் பிரகாசமும் துயரமும் ஒன்று போல வெளிப்படுகின்றன போலும்

ஆச்சியின் மூக்குத்தியினை, பெண்ணின் கூந்தல் மலர்களை நெற்றிப்பொட்டினை, கழுத்து சங்கிலி, சேலை மடிப்புகளை எத்தனை அழகாக வரைந்திருக்கிறார்.

இந்த ஓவியங்களும் அவரது கவிதைகளும் வேறுவேறில்லை ஓவியங்களை ஒரு சேரப்பார்க்கும் போது கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள் என்ற வண்ணதாசனின் தலைப்பு தான் நினைவிட வந்தது.

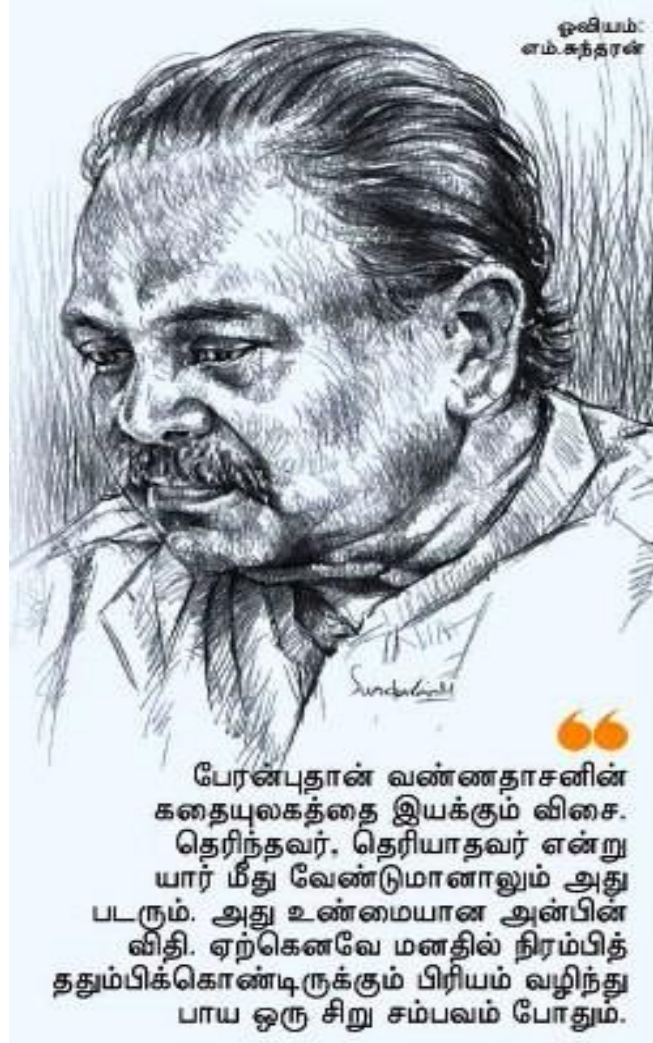
புகைப்படங்கள் தராத நெருக்கத்தை இது போன்ற ஓவியங்கள் உருவாக்குகின்றன. இந்த ஓவியத்திலிருப்பவர் யார் என அறியாது

போதும் அவர்கள் என வட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். எனக்கு

நெருக்கமானவர்கள் என்ற உணர்வே ஏற்படுகிறது.

இந்த ஓவியங்கள் மிகச்சிறப்பாக இருப்பதைப் பற்றி அவரிடம் தொலைபேசியில் பாராட்டு தெரிவித்தேன். இவற்றை பின்ம தனிநூலாகக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று ஆசையிருப்பதாக சொன்னார்.

ஜப்பானில் ஜென் ஓவியங்கள் கையடக்கமான அழகான பதிப்பாக வெளியாகின்றன. அது போன்ற நேர்த்தியுடன் இந்த ஓவியங்களும வெளியிடப்பட வேண்டும்.

எம். சுந்தரன் வரைந்த வண்ணதாசனின் ஓவியம் ஒன்றை பார்த்திருக்கிறேன். அந்தக் கோடுகளில் வண்ணதாசனின் கண்களும் முகபாவமும் வெகு நேர்த்தியாக வரையப்பட்டிருக்கும் அதில் வெளிப்படும் வண்ணதாசனின் மௌனம் வசீகரமானது.

அந்த ஓவியத்தோடு பெரணப் தான வண்ணதாசன் கதையுலகத்தை இயக்கும் விசை. தெரிந்தவர் தெரியாதவர் என்று யார் மீது வேண்டுமானாலும் அது படரும். அது உண்மையான அன்பின் விதி. ஏற்கனவே மனதில் நிரம்பித் ததும்பி கொண்டிருக்கும் பிரியம் வழிந்து பாய ஒரு சிறு சம்பவம் போதும் என்ற குறிப்பை எழுதியிருப்பார்கள். இந்த ஓவியங்களும் அவரது பிரியத்தின் சாட்சியங்களே.

நெல்லை மண்ணின் பண்பாடே என் கதைகளுக்கு உயிரோட்டம்: சாகித்ய அகாடமி விருதுபெறும் எழுத்தாளர் வண்ணதாசன் கருத்து

<https://www.hindutamil.in/news/tamilnadu/92586-.html>

**எழுத்தாளர் வண்ணதாசனுக்கு
சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.**

திருநெல்வேலி, பெருமாள்புரம், சிதம்பரநகரில் வசிக்கும் வண்ணதாசன் 22.8.1946-ல் பிறந்தவர். கல்யாணசுந்தரம் என்கிற இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர் வங்கிப் பணியில் இருந்து ஓய்வுபெற்றவர். 13 சிறுகதை தொகுப்புகள், 13 கவிதைத் தொகுப்புகள் உட்பட ஏராளமான நூல்களை எழுதியவர். இவரது 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை தொகுப்புக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழக அரசின் கலைமாமணி விருது, இலக்கிய சிந்தனை விருது சுஜாதா அறக்கட்டளை விருது, வைரமுத்து கவிஞர் தின விருது என்று 10-க்கும் மேற்பட்ட விருதுகளைப் பெற்றிருக்கிறார்.

இன்னும் சில நாட்களில் வாஷிங்டன் புரம் வந்து சேர்வானாம். சாகித்ய அகாடமி விருது பெறும் வண்ண தாசனை, அவரது இல்லத்தில் 'தி இந்து'வுக்காக சந்தித்தோம்.

உங்களது முதல் எழுத்து அனுபவம் குறித்து..?

பள்ளியில் படிக்கும்போது தி.சு.ஆறுமுகம் என்ற தமிழாசிரியர் தமிழ் கற்றுக்கொடுத்தார். அவரது வகுப்பில் வைத்துத்தான் சீட்டுக் கவிதைகளை எழுதி அரங்கேற்றம் செய்தேன். 1962-ல் 'ஒரு ஏழையின் கண்ணீர்' என்கிற எனது முதல் சிறுகதை 'புதுமை' என்ற இதழில் வெளிவந்தது. ஒரு அச்சகத்தில் வேலை பார்ப்பவனின் கதை அது. அதன் பிரதிகூட இப்போது என்னிடம் இல்லை.

2000-ல் உங்களது தந்தை, திறனாய்வாளர் தி.க.சி.-க்கு சாகித்ய அகாடமி விருது கிடைத்துள்ளது. உங்களது எழுத்துக்கு அவர் அளித்த ஊக்கம்போன்று வேறு யாரேனும் ஊக்கமா இருந்துள்ளார்களா?

எனது தந்தை முதல் காரணம். அவர் உருவாக்கிய எங்கள் வீட்டு நூலகம் என்னை அதிகம் வாசிக்க வைத்திருந்தது. எனது அண்ணன் கணபதி நல்ல படைப்பாளி. வண்ணதாசன் என்ற பெயர்கூட அண்ணனிடமிருந்து நான் எடுத்துக்கொண்டதாக நினைக்கிறேன். தமிழ் எழுத்துலகில் தந்தைக்கும், மகனுக்கும் சாகித்ய அகாடமி விருது கிடைத்துள்ளது இதுவே முதல்முறை என்று நினைக்கிறேன்.

வண்ணதாசன், கல்யாண்ஜி என்கிற உங்கள் புனைப் பெயர்களைப் பற்றி?

வண்ணதாசன் என்ற பெயரில் சிறுகதைகளையும், கல்யாண்ஜி என்ற பெயரில் கவிதைகளையும் எழுதுகிறேன். வர்ணம் என்ற குழுதம் ஓவியர் மீது எனது அண்ணன் கணபதிக்கு ஒரு பெரிய ஈடுபாடு. வர்ணதாசனாக அவர் இருந்தார். எனக்கு வல்லிக்கண்ணன் மீது ஈடுபாடு. சுப்புரத்தினதாசன் என்பதை ஒரு கவிஞர் சுரதா என வைத்துக்கொண்ட மாதிரி

ஆனால், இப்பெயர் என் அண்ணனிடம் இருந்து எடுத்துக் கொண்ட மாதிரிதான் ஞாபகம்.

எல்லா கதைகளிலும் நீங்களே 'கதை சொல்லி' யா இருக்கிறீர்களே?

வாழ்க்கையின் தளத்தில் இருந்து தான் எழுத முடியும். ஜெயகாந்தனால் குதிரை வண்டிக்காரனைப் பற்றி எழுத முடிகிறது. வண்ணநிலவனால் கடல்புரத்து மக்களைப் பற்றி எழுத முடிகிறது. நான் சுந்தரத்து சின்னம்மை பற்றி எழுதுகிறேன். நேரடிப் பங்கேற்ற அனுபவம் இல்லாதவரை அப் படைப்பாளியால் அதை எழுத முடியாது. பரமசிவன் என்கிற நண் பரை பற்றி எழுதும்போது சிவன், சிவன் என்றே எழுதியிருப்பேன். சில நேரங்களில் குறியீடுகளாய் மாற்றி எழுதியுள்ளேன்.

உங்களது நட்பு வட்டாரம் குறித்து...?

மிகக் குறைந்த நண்பர்கள், சுருக்கமான நட்பு வட்டாரம். வண்ணநிலவன், கலாப்ரியா, விக்ர மாதித்யன். இப்படியான எங்கள் நால்வரை குறித்தும் விக்ர மாதித்யன் எழுதியுள்ள 4 பேசு கட்டுரை நல்ல கட்டுரை. நண்பர்களும் எழுத்தாளர்களாய் அமைவது பெரிய விஷயம்.

நாவல் எழுத இதுவரை முயற்சிக்காதது ஏன்?

தடை ஒன்றும் இல்லை. இன்று நினைத்தாலும் எழுதி விடலாம். என்னுடைய 15 சிறுகதைகளை முன் பின்னாக எப்படி மாற்றிப்போட்டாலும் நாவல் வடிவம் வந்துவிடும். என்னுடைய சிறுகதைகளை நானே இப்படிச் செய்யமுடியும். இலங்கையிலும் பிறமொழி இலக்கியங்களிலும் இப்போக்கு நடைமுறைக்கு வந்து விட்டது. அதையே சுவாரசியமான நாவலாக்கிவிடலாம். தடையேதும் இல்லை.

படைப்பாளிகளுக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லும
அறிவுரை என்ன?

அதிகம் வாசிக்க வேண்டும். படைப்பாளிகளாக இருந்து
கொண் டும் இப்போதும் நாங்கள் வாசித்துக் கொண்டே
இருக்கி றோம். படைப்பாளிகள் சிறந்த வாசகர்களாக இருக்
வேண்டும்.

தோட்டத்திற்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்

கதையாசிரியர்: வண்ணதாசன்

 தின/ வார இதழ்: கணையாழி

 கதைத்தொகுப்பு: குடும்பம்

 கதைப்பதிவு: February 9, 2021

 பார்வையிட்டோர்: 21,499

<https://www.sirukathaigal.com/%e0%ae%a4%e0%af%8b%e0%ae%9f%e0%af%8d%e0%ae%9f%e0%ae%a4%e0%af%8d%e0%ae%a4%e0%ae%bf%e0%ae%b1%e0%af%8d%e0%ae%95%e0%af%81-%e0%ae%b5%e0%af%86%e0%ae%b3%e0%ae%bf%e0%ae%af%e0%ae%bf%e0%ae%b2%e0%af%81%e0%ae%ae/>

சரியமான சந்தோஷத்தில், தான் மட்டும் குழந்தையுடன் போய்
அந்தக் குடும்பத்தை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தப் போவது போல
அவனுக்குத் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. குழந்தையும் சிரித்து
சிரித்துக் குதூகலமாகச் சத்தம் போட்டுக்கொண்டு வந்தது.

வாசலில் நுழையும்போதே அவனுடைய பெரிய கொழுந்தியான
'சின்னக்குட்டி' என்று ஓடி வருவாள், சின்னக்குட்டி என்ற
வார்த்தையில் அப்படி என்ன மந்திரம் இருக்கும் என்று

‘கெக் கெக்கெ’ என்று சிரிக்கும். இதை அழவைக்கிறது மாதிரி ‘சித்திரம்’
டாட்டாபோரேன். இந்தாபோ...ரே...ன்’ என்று கதவுக்கு
பின்னால் போய்விட்டு, படக்கென்று வெளியே வந்து
‘புடிச்சக்கள்ளாளி’ என்று சத்தம் போடுவாள். சின்னக்குட்டி மாதிரி
இதுவும் இன்னொரு மந்திரம். இதுக்கும் குழந்தை ‘ஓ’ என்று
சிரிக்கும்.

இதற்குள் அடுத்த கொழுந்தியாள் சத்தம் கேட்டு வந்துவிடுவாள்
”எங்கிட்டே கொடு (அ)க்கா, எங்கிட்டே கொடு (அ)க்கா’ என்று
பிடுங்கிக்கொள்ளப் பார்ப்பாள். கொடுக்க முடியாதது போல
பெரியவள் குழந்தையுடன் கையை உயர்த்திக் கொள்ள, குழந்தை
உயரத்திலிருந்து சிரித்துக் கொண்டிருக்கும். குனிவாக
எல்லாவற்றையும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது
சுந்தரத்துக்கு இடையில் அவனுடைய மனைவி ஞாபகம் வரும்
சிரிக்கிற இன்னொரு முகமாக.

சித்திரம் சித்திரமாக யோசித்து நடந்தபொழுது மாமா வீடு
சமீபத்தில் வந்து விட்டிருந்தது. தோள் வழியே தெருவை
வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு புறங்கை முழுவதும் எச்சிலாகும்படி
வாயில் கை வைத்துக்கொண்டிருந்த குழந்தையைக் கைக்கு
இறக்கித் துடைத்து, ‘முதலில் யார் கண்ணில் பட்டுச் சிரிக்க
போகிறார்கள்’ என்ற எதிர்பார்ப்புடன் நுழைந்தான். சாயங்காலம்
போட்ட கோலமும் அதையொட்டின படிகளும் பளிச்சென்று
கிடந்தன. இங்கே சுந்தரத்துக்குப் பிடித்தமானவைகளில், விதம்
விதமாக எழுதப்படுகிற கோலங்களும் ஒன்று. இன்று எதுதான்
பிடிக்காமல் போகும்? இந்தக் கோலம், கோலத்தின்மேல்
உதிர்ந்திருக்கிற பழுத்த வேப்பிலைகள், ஒதுங்கி நிற்கிற வாத
மரத்தின் லேசாக இலை சுருண்ட சிவப்பு நிறம், கையுடைய
நெஞ்சமாகப் புதைந்திருக்கிற இந்தக் குழந்தையின் பால்கொச்சை
அதன் கையில் கீழே போடாமல் கசக்கிப் பிடித்திருக்கிற, எச்சிலை
பட்டதால் நனைந்திருக்கிற பச்சை பஸ் டிக்கெட் எல்லாமே
பிடித்துத் தானிருக்கிறது.

"நான்தான் ஃபஸ்ட் இன்றைக்கு' என்கிறது மாதிரிச் சிரித்துக் கொண்டே வந்தாள். பக்கத்தில் வந்ததும் இவன் குழந்தையைக் கொடுக்கப் போவது போல் லேசாகச் சரியும்போது கேட்டான்.

அக்கா வரலையா?' சுந்தரத்துக்கு இப்போதுகூடச் சந்தோஷம் குறைந்துவிடவில்லை. 'மடியிலே வச்சிருக்கேன். கொஞ்சம் இருந்து அடுத்துக் கொடுக்கேன்' என்றான்.

'ஆமா, போங்க- வாசல்லே நிப்பா' - ஏதோ அவன் மனைவியை ஒளிந்து கொண்டு நிற்பது போலவும், இவனும் குழந்தையுமாக வந்து விளையாட்டு காட்டுகிறது போலவும் அவள் வாசலுக்குத் தேடிப் போனாள். குழந்தை இவனிடம் தான் இருந்தது.

'சின்னக் குட்டிய்' என்ற குரல் எழுப்பினபடி பெரியவன் உள்ளேயிருந்துவர அவன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஓய்வுபையைப் பாதி பின்னிய கையோடு அவள் சிரித்துக்கொண்டே வந்து - 'அக்காளைக் காணோம்?' என்றாள். 'நிஜம்மாவே அக்கா வரலையா?' என்று வாசலுக்குப் போனவளும் திரும்பி வந்தாள். இப்போதுதான் குழந்தையின் ஞாபகம் வந்தது போல 'அம்மா எங்கே - லே' என்று மறுபடி அக்காவின் சம்பந்தமாகவே கேட்டாள்.

முதல் முறையாக அவனுடைய சந்தோஷம் அறுந்தது. 'நான் வந்திருக்கிறேன், குழந்தையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்' இதற்குக் கொஞ்சமும் சந்தோஷம் கிடையாதா? அக்கா வந்தால்தான் குதூகலமா? அக்கா எங்கே, அக்கா எங்கே? என்ன திருப்பித்திருப்பிக் கேள்வி? அக்காவைத் தொழுவிக் கட்டிப்போட்டு விட்டா வந்திருக்கிறேன். நான் எல்லாம் கண்ணுக்கு மனுஷனாகத் தெரியவில்லையா?'. சடசடவென்று சாயங்காலத்தின் வானமும் நீலமும் எல்லாம் போய் தலையி

இந்தனைது போல் இருந்தது. குழந்தையைக் கொடுக்கக்கூடாது என்ற வீம்பு வந்தது. உடனே திரும்பிப் போய்விட வேண்டும் என்று தோன்றியது சுந்தரத்துக்கு.

‘என்ன? செருப்பை மாட்டியாச்சு?’-சட்டென்று பயந்ததுபோல் இந்த வழக்கமற்ற செய்கையால் கலவரமடைந்தது போல் பெரியவள் சிரித்தாள்.

(இவ்வளவு நுட்பமான இந்த முகத்திற்கு, நான் எவ்வளவு சந்தோஷத்துடன் வந்தேன் என்பதும், எவ்வளவு சந்தோஷங்களுக்காக வந்தேன் என்பதும் மாத்திரம் எப்படித் தெரியாது போயிற்று)

‘இல்லை, போக வேண்டியதுதான்’ குழந்தையுடன் அவன் திரும்ப வெளியே வருகையில், அவள் தெரு வரை வேகமாக ஓடிவந்து ‘இப்பதானே வந்தீங்க’ என்றாள். அவள் தெரு வரைக்கும இதுவரை வந்ததில்லை .

‘புள்ளை அழும், நாளைக்கு அக்காகூட வாரேன்’- என்று மாத்திரம் நடந்து கொண்டே அவன் சொன்னான்.

பஸ்ஸிற்குள் ஏறிக் கடைசிசீட்டில் உட்காரும்போது மனம் தலைகீழாகப் புரண்டுகிடந்தது. சாயங்காலத்துக்கும இப்பொழுதுக்கும் நேர் எதிரான ஒரு வலியில், ஒரு சோகத்தின் மனம் அலைந்தது. துயரம் நிறைந்த வாழ்க்கை ஒன்று அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டுவிட்டது போலவும், தாயை இழந்த இந்த சின்னஞ்சிறு குழந்தையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு ஆற்றமுடியாமல் இப்படித் திசைகள் அற்று அவன்

சுந்தரத்துக்கு இதமாக இருந்தது. இதற்குப் பொருந்துகிறது போல புறப்படாமல் உறுமிக் கொண்டேயிருந்த பஸ்ஸின் வெக்கை தாங்காமல், குழந்தை சிணுங்க ஆரம்பித்திருந்தது.

அநேகமாக ஓடுகிற பஸ்ஸில் எந்தக் குழந்தையும் தூங்கி விடுவதையே அவன் கண்டிருக்கிறான். சுந்தரத்துக்குத் தெரியும் குழந்தைக்குத் தூக்கம் வருகிறதென்று. தூக்கத்துக்கு அழுகிற அழுகை, பாலுக்கு அழுகிற அழுகை, அம்மா முகத்துக்காக அழுகிற அழுகை என்று இந்த ஒரு வருஷத்துக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாக காலத்தில் அவன் எல்லாவற்றையுமே ஒரு குழந்தையைப் பொறுத்த அளவில் புரிந்து கொண்டான். குழந்தை சிணுங்கி லேசாக அழுவது முதலில் அவனுக்குச் சம்மதமாகக்கூட இருந்தது. இவனுடைய சன்னமான காயத்தின் வலித்த குரல் அது என்று.

குழந்தையின் அழுகை பெரிதாகப் பெரிதாகப் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அனுதாபம் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். இவன் அந்த அனுதாபம் முழுவதுக்கும் பாத்திரமாவதுபோல் மனைவியை இழந்து குழந்தையுடன் தவிக்கிற முகத்தை மறுபடி அணிந்து கொண்டான். இதனாலும், ஒரு குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்துகிற வகை பஸ்ஸிற்குள் என்ன என்பதை அவனுக்கு யோசிக்க முடியாது போயிற்று.

வீட்டில் என்றால் தோளில் குப்புறப் போட்டுக்கொண்டு தட்டிக் கொடுத்தபடியே லாந்தலாம், 'ரோ ரோ ரோ' என்று சப்தம் போட்டுக்கொண்டு. வெட்கமற்ற குரலில் ஒரு பெண்பிள்ளை போல 'வேண்டாம்மா, வேண்டாம்மா' என்று சமாதானப்படுத்தலாம். பால் கலக்கிக் கொண்டு வரும்வரை டம்ளரில் கரண்டியால் தட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். பஸ்ஸிற்குள் அதில் எதுவும் முடியாது. 'பக்கத்தில் இருந்தவர் 'நீங்க மட்டும்தான் வந்தீங்களா ஸார்?' என்றார். கேட்டுக்கொண்டே கையை

குழந்தைக்கு முன்னாலிருந்த அந்தப் புதிய மனிதன்
குழந்தைக்கு வாங்கிப் போகிற ஏ, பி, சி புத்தகத்தின் அழகான
வண்ணப் படங்களை

‘இதோ பார் பூனை. இதோ பார் தோத்தோ’ – என்று பக்கம் கசங்கக்
கசங்கக் குரல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தக் குரல்
ரொம்பவும் பிரியமாக மடியில் உட்கார்த்தித் தட்டிக் கொடுப்பது
மாதிரிக் கடைசிப் பக்கம் வரை திருப்பிக் கொண்டே போனது
பஸ்ஸின் ஓட்டத்தில் புழுக்கம் கலைந்தும் கூட குழந்தையின்
அழகை நிற்கவில்லை. சுந்தரத்துக்கு நிஜமாகவே இப்போது
குழந்தையின் அழகையை நிறுத்த வேண்டியதாகப் பட்டது. அந்தப்
புத்தகம் புதிய ஏ, பி, சி புத்தகத்தை இதனிடம் காட்டின குரலின்
அபிமானம் மறுபடியும் சிறுபூவைப் போல ஒரு நெகிழ்ச்சியை
கொடுத்தது.

இரண்டு மூன்று சீட்டிற்கு முன்னாலிருந்த அந்தப் புதிய மனிதன்
எழுந்து, ஒரு கண்டக்டரைப் போல நிதானமாக ஓடுகிற பஸ்ஸின்
நடந்து, சுந்தரத்தின் பக்கம் வந்தார். இடது கையில் பித்தளைத்
தூக்குச் கட்டி இருந்தது. சட்டையில்லாத உடம்பில் ஒரு துண்டு
மாத்திரம் வல்லாட்டு மாதிரி இரண்டு மார்பிலும் கழுத்தைச் சுற்றித்
தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மீசையும் சிரிப்பும் சிகப்புக்க
கடுக்கனுமாக இருந்த அந்த முகம் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டது
ஏட்டையா! ரிட்டையரான பிறகும். அவரைச் சுற்றி ஒரு
போலீஸ்காரரின் தன்மைகளிருந்தன. “எங்க அம்மைன்ன
அழுதுகிட்டே இருக்கா?” அவர் சுந்தரத்துக்கும் ஏ, பி, சி
புத்தகக்காரருக்கும் இடையில் உட்கார்ந்தார். காலுக்கிடையிலே
தூக்குச்சட்டியை வைத்துக்கொண்டு, குழந்தையை வாங்கினார்
குழந்தை அவர் கைக்குப் போகும் போது அவருடைய மீசையையும்
காலிப்பற்களையும் பார்த்து முள்ளை விடவும் உடம்பை முறுக்கி

இதில் எள்ள்' என்பது போல் பொறுத்துக் கொண்டார்.

“எங்க அம்மை அழக்கூடாது”

“எங்கம்மை சிரிப்பா”

“எங்கம்மை சோறு பொங்குவா”

“எங்கம்மை ‘ஆ’க் கொடுப்பா”

“எங்க அம்மையில்லா”

“எங்க அம்மையில்லா”

ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அந்த முதிர்ந்த மனிதரின் முகமே கனிந்து கனிந்து கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. முதுகில் கை தானாகத் தட்டி கொடுத்தது. மீசை மயிர் எல்லாம் படும்படியாக லேசாக உதடு குவிந்து தொப்புளில் முத்தம் கொடுத்து, மடி கொள்ளாமல் கிடத்திக் கொண்டு ஒரு தொடையை உதடு உயர்த்தித் தொட்டி ஆட்டினது. கால் ஆடும் போது பித்தளைத் தூக்குச்சட்டியின் மூட திறந்து பஸ்ஸின் சீட்டுக்குள் நகர்ந்தது.

அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், அவனையும் பாராமல் “எங்க அம்மை உறங்கியாச்சு’ என்று அவர் குழந்தையையே தட்டி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். சுந்தரம் இறங்கவேண்டிய ஸ்டாப் வரும்வரை குழந்தை அவர் மடியிலேயே தூங்கிக் கொண்டிருந்தது ஒன்றுமே சொல்ல ஓடாமல் அவன் குழந்தையுடன் இறங்கும்போது, ‘பார்த்துய்யா பார்த்து’ என்று மிருதுவாகத் தோளைத் தட்டினார்.

வீட்டுக்கு நடக்க ஆரம்பிக்கையில், சிறிது சிறிதாக மறுபடியும் சாயங்காலத்தின் சந்தோஷம் வந்து மளதில் நிரம்பி கொண்டிருந்தது. குழந்தைக்காக மனைவி ரொம்ப காத்து கொண்டிருப்பாள் என்ற ஞாபகத்துடன், ‘சின்னக் குட்டி’ என்ற

புள்ளியில் கலந்தது.

முன்னிலும் சந்தோஷம் அடைந்தவனாக, தோளில் கிடந்த குழந்தையின் சிகையை, முதுகை எல்லாம் பிரியமாகத் தடவி கொண்டபொழுது, அவளையும் அறியாமல் 'எங்க அம்மையில்லா என்ற சத்தம் அவனிடமிருந்து சற்று உரக்கவே கேட்டது.

- கணையாழி - மார்ச் 1978

வண்ணதாசன் சிறுகதைகளில் மரங்கள் Trees in the Short Stories of Vannadasan

திருமதி. சி. நந்தினி / Mrs. C. Nandhini

ORCID

தமிழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வளார், பதிவு எண்: PU/COE/CRE-1X/AATAM97/2017, அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி, கிருஷ்ணகிரி, பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம், தமிழ்நாடு, இந்தியா. / Research Scholar of Tamil, Reg. No.: PU/COE/CRE-1X/AATAM97/2017, Government Arts College for Women, Krishnagiri, Periyar University, Selam, Tamil Nadu, India.

<https://doaj.org/article/22f1c0a0f4c342f8892dd41ea611f65e>

DOI

<https://doi.org/10.5281/zenodo.10122410>

Journal volume & issue

Vol. 6, no. 1

pp. 178 - 189

Abstract

Ancient Tamil literature and grammar texts explain the beauty of the life of the ancient Tamils who saw the pleasure of nature. Ancient Tamil poets used nature as a background to depict human life. The two adjectives in Sangam literature are the metaphors of nature and the divine songs. Vannadasan is a Tamil poet who has been creating work

and interacts with the creations of nature around him. In his stories one can naturally feel that man loves the living and non-living things around him with a passion. Storytellers with a penchant for survival are featured in his works. Through his short story, one can know the character of developing human love based on nature. Nature is the origin of man and nurtures the life of the natural world. Hence, trees are necessary to maintain the balance of nature and human life. Indeed various organisms are more than life but the essential ones are the trees. Therefore, the purpose of this article is to study the trees that have been seen in the short stories of Vannadasan.

நூல் பட்டியல்

கவிதைத் தொகுப்புகள்

- புலரி (1981)
- கல்யாணஜி கவிதைகள் (1987)
- முன்பின் (1994)
- அந்நியமற்ற நதி (1997)
- நிலா பார்த்தல் (2000)
- கல்யாணஜி முழுத்தொகுப்பு (2001)
- உறக்கமற்ற மழைத்துளி (2005)
- கல்யாணஜி தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகள் (2007)
- இன்னொரு கேளிச்சித்திரம் (2008)
- மணல் உள்ள ஆறு (2011)

சிறுகதைத் தொகுப்பு

- கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள் (1976)
- தோட்டத்துக்கு வெளியிலும் சில பூக்கள் (1978)
- சமவெளி (1983)
- பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை (1985)

- மனுஷா மனுஷா (1990)
- கனிவு (1992)
- நடுகை (1996)
- கிருஷ்ணன் வைத்த வீடு (2000)
- வண்ணதாசன் கதைகள் தொகுப்பு (2001)
- பெய்தலும் ஒய்தலும் (2007)
- ஒளியிலே தெரிவது (2010)
- ஒரு சிறு இசை (2013)
- நாபிக் கமலம் (2016)
- கமழ்ச்சி (2017)
- மதுரம் (2019)
- தீரா நதி (2020)

நாவல்

- சின்னு முதல் சின்னு வரை (1991)
- உயரப்பறத்தல்

சிறார் நூல்கள்

- ஓர் உல்லாசப் பயணம்

கட்டுரைகள்

- அகம் புறம் (நாட்குறிப்பு & நினைவுக்குறிப்பு) (2021)
- சின்ன விஷயங்களின் மனிதன் (2016)
- வண்ணதாசன் கடிதங்கள்

கடிதங்கள்

- எல்லோர்க்கும் அன்புடன் (1995)
- சில இறகுகள் பறவைகள்

சிறுகதைகள், வண்ணதாசன்,

நான் -சரவணன்

<https://www.jeyamohan.in/93662/>

ஒரு முகத்தில் இன்னொரு முகத்தை பொருத்தி பார்ப்பது என்பதே வண்ணதாசனின் படைப்பு ரகசியம். அதை ஒரு அந்தரங்கமான உள்ஞாணர்வாய் தன் எல்லா சிறுகதைகளிலும் உருவாக்கி விடுகிறார். அவரது கதை மாந்தர்கள் காலத்தின் குரலாய் ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டு முன்னும் பின்னும் ஒலித்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அடிப்படைகளை அவரின் இரண்டு கதைகளில் நான் பொருத்தி பார்க்கிறேன்

கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள் தொகுப்பின் முதல் கதையில் ஒரு வேசியின் அலுவல் முடிந்த பின்னிரவையும், அதிகாலையையும் விரித்து சென்று, காலை தேநீருக்காக காத்திருக்கும் பொழுது உள்ளே வரும் தூப்புக்காரியின் துடைப்பத்தால் கதை கூட்டப்படுகிறது. கதையின் இறுதியில் குளிர்பானங்களின்

காலத்தை குடித்து கொண்டிருக்கும் போது வந்தடியிலும், கண்ட
காட்டி ஓடும் குட்டியப்பனை பார்த்து கொண்டிருக்கும் இருவரும்
கடந்த காலத்தையும், நிகழ் காலத்தையும் கூடி தீர்த்த இரவுகளின்
சாட்சியாய் நிற்கிறார்கள் எதிர்காலத்தை பார்த்து கொண்டு
நிகழ்பவைகளின் வழியாக நடந்தவைகளையும், நடக்க
இருப்பவைகளையும் சொல்லி கொண்டே இருக்கிறார்.

தனுமை கதை டெய்சி வாத்திச்சியின் பதின்பருவ வாழ்வை ஒரு
நாடகம் போல் ஞானப்பனும், தனலட்சுமியும் நடித்து
காட்டுவதே. ஆர்ப்பேனையை மையமாக வைத்து நிகழும் இந்த
காதல் யாரும் பரிவு காட்டாமல் அனாதையாய் நிற்கிறது
எழுபதுகளில் கல்லூரியில் எல்லார் மனதிலும் இப்படி ஒரு அன்ம
இருந்திருக்கலாம் கவனிக்கப்படாமல். தனக்கா
வாசிக்கப்பட்டிருக்கும் சங்கீதத்தை அலட்சியம் செய்துவிட்டு
அன்புக்கு ஏங்கி நிற்கும் டெய்சி, யாருக்காகவோ வாசிக்கப்பட்ட
" எல்லாம் யேசுவே எனக்கு எல்லாம் யேசுவே" பாடலின்
கரைந்து, தேக்கி வைத்திருக்கும் மொத்த அன்பையும் ஒரு மழை
நாளின் தனித்த அணைப்பின் மூலம் ஞானப்பனுக்கு கடத்தி
விடுகிறாள். தனுமை பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறாள். மிக அழகாக ஒரு
முகத்திற்குள் இருந்து இன்னொரு முகத்தை அகழ்ந்து எடுக்கிறா
வண்ணதாசன்.

சரவணன்

கதை சொல்லிகள் எப்போதும் ஒரு தளத்தை, மொழிநடைமை
தேர்ந்தெடுப்பார்கள், மாறாக வண்ணதாசன் மக்களை, மரங்களை

கடந்து செல்லும் அணிலை அதன் சரசரப்பை, நிலையில்லாமல் அங்கும் இங்கும் அலையும் மனித மனத்தோடு உருவகிக்கிறார் மீண்டும் மீண்டும் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும் மண் பரப்பைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார், அவை பன்னீர்ப் பூக்களோ வேப்பம் பூக்களோ, முருங்கைப் பூக்களோ எதுவாயினும் மனித மனம் எதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பூக்கள் உதிர்த்த மொட்டை மரமாகிப் போவதை அவதானித்து கொண்டே இருக்கிறார் விட்டுச் சென்ற காலடித் தடத்தின் பின்னால் நடந்து வருவதை போல் அவரின் எல்லா கதைகளிலும் பெரும்பாலும் ஒரு மனிதனிலிருந்து இன்னொருவரை எடுத்து வந்து கொண்டே இருக்கிறார், அவரின் கதை மாந்தர்கள் சாதனையாளர்கள் அல்ல சாதாரணர்கள் அவரை சுற்றி இருப்பவர்கள் எல்லாம் நம்மை சுற்றி இருப்பவர்களே.

மொத்த வரலாற்றிலும் நிறைந்து இருப்பது இந்த சாமான்யர்களே இவர்கள் அனைவரும் அறம் கொண்ட மனிதர்களாக இருக்கிறார்கள் இந்த மனங்களே வரலாற்றின் மனசாட்சிகள் "பூரணத்தில்" லிங்கத்துக்கு கிடைக்கிற செங்குளம் பெரியம்மை போல, "எண்கள் தேவையற்ற உரையாடலில்" ஜான்சிக்கு அலுவலக நண்பராக வரும் சோமுவை போல், நிர்கதியாய் நிற்கிற தருணங்களில் வாழ்க்கை யாரோ ஒருவர் மூலம் நம்மை தாங்கி கொள்கிறது. இந்த ரகசியத்தின் அணுக்கத்தில் கொண்டு விடுவது தான் அவர் வரிகள்.

வண்ணதாசன் கதைகளில் காலி செய்து விட்டு போன அண்மை வீட்டுக்காரர்களை குடும்பத்துடன் மீண்டும் பார்க்க செல்லும் சித்திரம் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. வளவுகளும் காம்பெளண்ட்களும், லைன் வீடுகளும் கொண்ட நெல்லை நகரின் ஆன்மாவே இந்த வாடகை குடித்தனகாரர்கள் தான் மதினியாக, அண்ணாச்சியாக, மாமாவாக, அத்தையாக

அழைக்கப்படுகிறார்கள். புறணி பேசுபவர்களாக, அறிவுரை சொல்பவர்களாக, பொறாமை கொள்பவர்களாக இவர்களே சுற்ற இருக்கிறார்கள். கசப்பும், இனிப்புமாய் இந்த உறவு தான் ச போட்டியாய், ஆதர்ச குடும்பாய் ஒருவருக்கொருவரின சந்தோஷங்களிலும், சங்கடங்களிலும் பங்கு பெறுகிறார்கள் அதனால் தான் இவர்கள் தங்கள் முன்னேற்றத்தையும் சறுக்கல்களையும் அவர்களிடம் சென்று ஒப்புவிக்கிறார்கள். எந்த உறவையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டு போகும் இன்றைய சூழ்நிலையில், அண்டை வீட்டாரின் நட்பை வலிந்து பேசுவதனாலே வண்ணதாசன் மேல் சட்டை போடாமல் கழுத்தை சுற்றி துண்டு அணிந்து வாதாம் மரத்தடியில் நின்று வீட்டின் சுற்று சுவரை பிடித்து பேசும் பக்கத்துக்கு வீடு மாமாமை போல் தெரிகிறார்

டவுனின் குறுகலான தெருக்களும், தெருக்களின் பேச்சொலிகளும், தெரிந்த மனிதர்களின் ஓங்கலான விசாரிப்பும் ரதவீதி தரும் உயிர்ப்பும் என பெரும் சத்தத்திற்குள் நுண்ணிய ஒலியென கிசுகிசுப்பாய், ரகசியமாய் உரையாடிக்கொள்ளும் மனித மனங்களை பேசும் ஆசிரியர், புறநகரின் அமைதியும் நிழற்சாலையின் மௌனமும், யாரென தெரியாத மனிதர்களும் உள்ள காலனிகளில் தனித்து சப்தமிட்டு பேசிக்கொள்ளும் உலகத்தை காட்டுகிறார். இந்த முரண்களின் வழியாகத்தான் சொல்லாதவைகளையும், சொல்ல கூடாதவைகளையும் பூடகமாக எல்லா கதைகளிலும் சொல்லி கொண்டே இருக்கிறார்.

வண்ணதாசனின் நுண் விவரணைகள் ஒரு வித ஏகாந்தம் அளிக்க கூடியவை, முற்பகலின் ஏறுவெயிலில் வாசல் நடையில் கை கட்டி நின்று கொண்டு வேப்பமரத்தின் மூட்டிலிருந்து இரண்டு அணில்கள் வளைந்து வளைந்து மரத்தில் ஏறுவதை பார்க்கும் கிளர்ச்சியை தருகிறது. சப்தங்கள் சாத்தப்பட்டு கதவுகள்

சோகத்தை ஒத்தது. நீர் உறிஞ்சிவிட்டு வெள்ளை வெள்ளையாய்
தெருவில் பூ பூத்திருக்கும் மாலையின் மயக்கத்தை தருகிறது.
குளிராய் காற்று தொட்டு செல்ல, திட்டு திட்டடாய் மஞ்சள் ஒவ்வொரு
விழும் தெருவில், சோடியம் விளக்கின் இருளுக்குள் நடந்து
செல்லும் மௌனத்தை விளக்குவது. இந்த சித்திரங்கள் ஒரு நாடகம்.
மேடையின் திரைசீலை போல் அவரின் பெரும்பாலான
கதைகளில் புறமாக பின்னால் இருக்கிறது. இந்த நேரத்திலும்
இடத்திலும் நடக்கும் எல்லா சம்பவங்களையும் அவர் சிறுகதை
மூலம் இலக்கியம் ஆக்கி விடுகிறார்.

வண்ணதாசன் வழங்கும் சிறுகதைகளின் தரிசனத்தை இரண்டு
படிமங்கள் வழியாக புரிந்து கொள்ளலாம். பெரும் சப்தத்துடன்
ஒங்கி விழும் குற்றால அருவி, சலனமில்லாமல் கிடையா
ஒடிக்கொண்டிருக்கும் தாமிரபரணி நதி. மனிதர்கள் தங்களை
வாழ்வை தலை உயர்த்தி அண்ணாந்து, வானத்திலிருந்து கீழே
விழும் ஒரு அருவியின் பிரம்மாண்டமாய் வேண்டுமென கற்பனை
செய்து கொள்கிறார்கள், ஆனால் வாழ்க்கை என்னவோ தலை
கவிழ்ந்து பார்க்கும்படி, பாறைகளில் முட்டி மோதி, வளைந்து
நெளிந்து செல்லும் ஒரு நதியை போல் காலுக்கடியில்
யதார்த்தமாய் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது.

சாளரத்தில் குவியும் வெளி
- சுனீல் கிருஷ்ணன்

<https://www.jeyamohan.in/93176/>

நகழுகுநெறன். 2013 ஜிலக்கிய நோபல் பெற்ற
ஸ்வெட்லான் அலேக்சிவிச்

ஜெயமோகன் தளத்தில் நண்பர் சிவா கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய கடிதத்தில், நண்பர்கள் சிலருக்கு வண்ணதாசன் அத்தனை உவப்பானவராக இல்லை என தனது வருத்தத்தை எழுதி இருந்தார். அப்படி அவரை வருந்த செய்த வெகு சில நண்பர்களின் நானும் ஒருவன். வண்ணதாசன் எனக்கு விகடன் வழியாகவே அறிமுகம். ஐந்தாறு கதைகள் அங்குமிங்குமாக உதிரியாவ வாசித்திருப்பேன். அவர் எனக்கான எழுத்தாளர் இல்லை எனும் எண்ணம் ஏனோ ஏற்பட்டுவிட்டது. ஃபேஸ்புக்கில் போகன் எம்டிஎம் இலக்கிய கோட்பாடு விவாதத்தில் எம்டிஎம் வண்ணதாசனை எல்லாவகையிலும் தமிழின் சிறந்த எழுத்தாளராக முன்வைத்தார். நாம் எதையோ தவறவிடுகிறோம் எனும் முதல் நெருடலை அது எனக்கு ஏற்படுத்தியது. விஷ்ணுபுரம் விருது அறிவிப்பை சாக்காக கொண்டு இணையத்தில் கிடைக்கும் அவரது கதைகள், 'பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை', 'சமவெளி' 'தோட்டத்திற்கு வெளியிலும் சில பூக்கள்' ஆகிய சிறுகதை தொகுப்புக்களில் உள்ளவை என சுமார் ஐம்பது கதைகளை ஒட்டுமொத்தமாக வாசித்தேன். எனது முன்முடிவுகளும அபிப்ராயங்களும் சாய்க்கப்பட்டுள்ளன.

சுந்தர ராமசாமி வண்ணதாசனின் சிறுகதைகளை பற்றி (அவரது இரண்டாம் தொகுப்பின் முன்னுரையில் எழுதியது) இரண்டு முக்கியமான விமர்சனங்களை வைக்கிறார்.

1. இக்கதைகளில் வாழ்வு பற்றி ஒரு மயக்க நிலை ஊடாம நிற்கிறது. விழிப்புடன் வாழ்வை கவனித்து, அதன் முடிவீச்சை கிரகித்துக் கொள்ளும் உன்னிப்பைத் தூண்டுவதற்குப் பதிலாக, மயக்கத்தின் சுவாரஸ்யத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

1.சித்திரங்களில் ஊடாடி கதையின் மையத்திற்குப் பிந்திப் போய் சேருகிறார் இவர். பகைப்புலங்களின் படைப்பின் மையம் அழுங்கிப் போகிறது. செய்திகள் வெளிற்றிப் போகின்றன.

முதலாம் கருத்தின் நீட்சியாக மற்றொன்றையும் சொல்லலாம் அவருடைய கதைகள் ஒற்றைப்படையான நெகிழ்ச்சியை மட்டுமே முன்வைப்பவை. இருளோ வாழ்வின் குரு யதார்த்தமோ பதிவாகவில்லை.

இவ்விமர்சனங்களை வண்ணதாசனின் சில கதைகளைக் கொண்டு எதிர்கொள்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

'நொண்டிக்கிளிகளும் வெறிநாய்களும்' கதை ஒருவகையில் வண்ணதாசன் பற்றிய எல்லா விமர்சனங்களையும் தகர்த்தெறியத்தக்க கதை. அவருடைய கதையில் வரும் காட்சிகள் விவரணைகள் கதையை வலுவாகக் கட்டி எழுப்புகின்றன குறியீடுகள், உருவகங்கள் அற்ற நேரடியான கதை அவருடையது என பரவலாக சொல்லப்படுவதுண்டு. ஆனால் தேர்ந்த கதை சொல்லி குறியீடுகளை மெனக்கெட்டு உருவாக்குவதில்லை அவை கதையின் ஊடாக துலங்கி வருகின்றன. பிச்சு மற்றும் புட்டா என இரு கலைஞர்களின் வாழ்வை சொல்கிறது. பிச்சு தேசிய விருது வாங்கிய நடிகன். ஆனால் வாய்ப்புகள் ஏதுமில்லை அமையாமல் பழைய பேப்பர் வியாபாரம் செய்கிறான். புட்டா ஒரு சித்திரக்காரன். வெளியேறி சென்றவன் என்ன ஆனான் என்றே தெரியவில்லை. அவர்கள் சிகப்பி எனும் நொண்டிக்கிளியை வளர்க்கிறார்கள்.

பிச்சுவுக்கு எப்போதும் உத்திரத்தில் தென்படும் கோமாளியின் முகம் அன்று தெரியவில்லை என துவங்குகிறது கதை. கதை போக்கில் புட்டா அவனுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்ட பின்ன

பிச்சு. கதை முடிவில் கொஞ்ச நாட்களாக அவனாக கண்டடையப்படாத முகம் மீண்டும் தென்பட்டு அவனை பார்த்து சிரிக்கிறது. அருகே இருக்கும் சாயத் தொழிற்சாலை பற்றிய விவரணைகள் வருகின்றன. அதன் நெடியோடு பிச்சு வாழும் பழகிவிட்டான். காலைகளில் சிவப்பும் பச்சையுமாக சாக்கடையில் ஓடும். அதில் வெண்ணிற நுரைகளாக சோப்பு நுரை கலப்பதை தேர்ந்த ஓவியனாக புட்டா ரசிக்கிறான். அந்த நெய் அவனுக்கு பழகவில்லை. நிறம் வெளிநிற சாயம் போவதை ஏன் முடியாமல் தானோ வெளியேறி சென்ற புட்டா திரும்பவில்லை?

புட்டாவை முதன் முதலாக சந்தித்த நினைவுக்குப் பிறகு கதையின் சிகப்பி அறிமுகமாகிறது. அதற்கு வைக்க உணவில்லை என்ன தேடும் போது சுவரோரம் செத்து கிடக்கும் பல்லியை ஏறும்புகை இழுத்து போவதை பார்க்கிறான் பிச்சு. புட்டா ஒரு நாள் வெட்டப்படும் மரத்திலிருந்து தப்பி வந்த இந்த நொண்டிக்கிளியை தூக்கி வருகிறான். சிகப்பி என்று பெயரிட்டு வளர்க்கிறான். கிழிந்த ஜப்பான் விசிறி போலுள்ளது அதன் சிறகு புட்டாவின் ஏற்பாட்டில் பிச்சு, தாள்கள் அதன் உட்பொருளாக அல்லாது வெறும் எடையாக கணக்கிடப்படும் பழைய பேப்பர் வியாபாரத்தில் ஈடுபடுகிறான். நொண்டிக்கிளியை அருகில் வைத்துக்கொண்டு குருரமான நாய்களின் சித்திரங்களை வரைகிறான் புட்டா. மீண்டும் செத்துப்போன பல்லியின் சித்திரம் வருகிறது. அங்கிருந்து வெளியேறி செல்லும் புட்டா அவ்வப்போது கடிதங்கள் எழுதுகிறான், ஆனால் அவனை பற்றி வேறெந்த தகவலும் இல்லை. பிச்சு அவனாகவே நாடகம் எழுதி அரங்கேற்றி கவனம் பெறுகிறான். அப்போதும் கூட அவனிடமிருந்து எந்த தகவலும் இல்லை. எக்ஸ்ட்ரா சப்ளை செய்யும் கண்ணுசாமி ஒரு படத்தில் நடிக்க அவனிடம் இருக்கும் நொண்டி கிளியை கேட்கிறான். அவனை கிண்டல் செய்கிறான்

மறுத்து அனைத்து திருமபுதநாண் பழைய பேப்பர் கட்டுகை
சரிந்து அதன் அடியில் நசுங்கி கிடக்கிறது நொண்டிக்கிளி.

இந்தக் கதை கலைஞர்களின் சமரசத்தையும், கலையையும்
நசிவையும் சொல்கிறது. நாடகம் எழுதியவன் பழைய பேப்பர்
வியாபாரம் செய்கிறான். ஏற்கனவே அங்கீகாரமற்று நொண்டி
கிடக்கும் அவனுடைய கலையை அவனுடைய வயிற்று
பிழைப்புக்காக வேறு வழியின்றி அவன் தேர்ந்த அன்றாட
வாழ்வே கொன்றுவிடுகிறது. நொண்டியாக இருந்தாலும் அந்
கிளி அவனோடு உயிருடன் இருந்தது. புட்டா சுதாரித்து
கொண்டவன். அவன் இந்த சுழலில் இருந்து தப்பித்து
செல்கிறான். கிளிகள் வெறிநாய்களால் மீண்டும் மீண்டும்
வேட்டையாட படுகின்றன. கலைஞன் கிளியை பலிகொடுத்து
தான் நாய்களின் பசியாற்ற வேண்டும் என்பது எழுதப்படாத விதி
போலும். ஒரு கலைஞனின் நசிவை இத்தனை நுட்பமாகவும்
இருண்மையோடும் சொன்ன கதைகள் வெகு சிலவே. நொண்டி
கிளி, வெறி நாய், செத்து கிடக்கும் பல்லி, அந்தரத்தில் தெரியு
கோமாளி உருவம், சாயப் பட்டறையின் கழிவு நீர் சாக்கடை
பழைய பேப்பர் வியாபாரம் என கதையின் எல்லா
விவரணைகளும் குறியீடுகளாகவும் உருவகங்களாகவும் கச்சிதமாக
ஒத்திசைந்து உன்னதமான கதையை உயிர்ப்பிக்கின்றது
சித்திரங்களின் அளையலில் அல்ல வண்ணதாசனின் உலகம்
அவைகளின் ஒத்திசைவில் இருக்கிறது.

'முழுக்கை சட்டை போட்டவரும் கதிரேசன் என்பவரும்' கதை
கலைஞனின் துயரை சொல்லும் மற்றொரு சிறந்த கதை. 'புலி
கலைஞனோடு' ஒப்பிடத்தக்க களம் கொண்டது. சென்
காலத்தில் கோலோச்சிய ஒரு மாயஜால வித்தைகாரனும்
அவருடைய உதவியாளர் கதிரேசனும் கல்லூரி பேராசிரிய
சங்கரநாராயணிடம் ஒரு நிகழ்ச்சி செய்வதற்கு வாய்ப்பு கோ
வருகிறார்கள். அருகே வேடிக்கை பார்க்கும் அவருடைய மகன்

மூச்சு வாங்கி வியர்த்தபடி செய்து காட்டுகிறார். அவனுக்கு அவர்கள் யாரென்றே தெரியவில்லை. சங்கர நாராயணன் நாகுக்காக மறுக்கிறார். தற்காலத்து கல்லூரி மாணவர்களுக்கும இளைஞர்களுக்கும் ரசனைகள் மாறிப்போய்விட்டது என்பதை பொறுமையாக உணர்த்த முயல்கிறார். காலனியில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஷோ ஏற்பாடு செய்தால் கூட போதுமென்கிறார். இருவரையும் நோக்கி சாப்பிட்டு செல்கிறீர்களா என கேட்கிறார் சங்கரநாராயணன். வீட்டுக்கு நுழைந்த அதே தோரணையோடு அங்கிருந்து இருவரும் கிளம்ப செல்கிறார்கள்.

காலாவதியாதல் எனும் துயரம். அதுவும் ஒரு கலைஞன் காலத்தால் மிதித்து செல்லப்படும் வேதனை இக்கதையின் பதிவாகிறது. அந்த மாயஜாலக்காரரின் கிளியும் நொண்டி கொண்டிருக்கிறது ஆனால் உயிருடன் இருக்கிறது. ஒருவேளை அவன் அங்கே சாப்பிட்டு சென்றிருந்தால் அது இறந்திருக்க கூடும்.

நண்பர் சர்வோத்தமன் சடகோபன் "காட்சி ஊடக கொந்தளிப்புக்குப் பின்பான காலகட்டத்தில் சிறுகதைகள் சவால் மிகுந்த புதிய எல்லையை தொட்டிருக்கிறது" என்றார். இன்றைய சிறுகதைகள் 'துல்லியமான சித்தரிப்புகளில் அதிகமும் காட்சி ஊடகத்தின் தாக்கத்தால் செலவிடுகின்றன என்பதே அவருடைய வாதம். சிறுகதைகள் அனைத்தும் குறும்படத்தை மனதில் கொண்டு எழுதப் படுகின்றனவோ? எனும் ஐயத்தை எழுப்பினார். ஆகவே சிறுகதைகள் காட்சிகளை வெறுமே விவரிப்பதை காட்டிலும் மொழிரீதியாக படிமங்களால் செறிந்த கவிதையை நெருங்குவதே அதன் எதிர்கால பாதையாய் இருக்குமென்றார். கல்பற்றா நாராயணனின் சுமித்ரா புதினத்தை முன்வைத்து ஜெயமோகனும் இதே கருத்தை வலியுறுத்தினார்.

காலமிது. காட்சி ஊடக புரட்சிக்கு முன்பான காலகட்டம் துவங்கி இன்று வரை வண்ணதாசன் எழுதி கொண்டிருக்கிறார். சித்தரிப்புகளை கவித்துவ எல்லைகளுக்கு கொண்டு செல்வ வேண்டிய இன்றைய சவால்களை அன்றே எதிர்கொண்ட கணிசமாக நிகழ்த்தி காட்டிய வெகு சில எழுத்தாளர்களின் வண்ணதாசனும் ஒருவர். அவர் ஒரு ஓவியரும் கூட. அவருடைய துலங்கும் ஓவியரும் கவிஞரும் முயங்கும் தளங்களின் அவருடைய புனைவுலகம் வலுவாக வெளிப்படுகின்றன.

வண்ணதாசன் பவுத்த அய்யனாருடனான நேர்காணலின் வாழ்க்கையை பற்றி சொன்னதை கவனிக்கலாம். "வாழ்க்கைக்கென்ன, அதுபாட்டுக்கு என்னென்னவே சொல்கிறது. வாழ்க்கை மாதிரி அலுக்காத கதை சொல்வ கிடையவே கிடையாது. சில சமயம் மேகம் மாதிரி, மேக நிழல் மாதிரி, வெயில் மாதிரி கண்ணுக்கு முன்னால் அது நகர்ந்துக்கிட்டே இருக்கு. இலந்தம் புதர் வழியாக அது சரசரவென்று யாரையும் கொத்தாமல் யாரையும் பார்க்காமல் எங்கே போகும் என்று தெரியவில்லை. மீன் வியாபாரியை சுற்றிச் சுற்றி வருகிற சாம்பல் பூனை மாதிரி நம்முடைய கால பக்கமே நின்று மீசை முடிகள் அசையாமல் மியாவுகிறது குளிக்கவும், மீன் பிடிக்கவும் வந்த பையன்கள் ரெண்டு பேரையும் மிதக்கச் செய்யும் கல்வெட்டாங்குழி மாதிரி பால்கவர் அல்லது செய்தித்தாள் விநியோகிக்கிற நம் கண் முன்னே பள்ளத்தின் கிடக்கிறது. பாபநாசம் ஏகபொதிகை உச்சிக்குள் கற்சிலையாக கருத்த புன்னகையைப் புல்லுக்கும் பனிக்கும் விசிறுகிறது தலைப்பிள்ளை பேறுகாலம் ஆன அம்மை மாதிரி முலைப்பால் வாசனையுடன் நம்மைப் பக்கத்தில் போட்டுத் தட்டி கொடுக்கிறது. லாடங் கட்டுவதற்குக் கயிறு கட்டிச் சாய்த்திருக்கிற காளையின் வெதுவெதுப்பான சாணி மாதிரி வட்டுவட்டா அடுக்கு விட்டுக் குமிகிறது. தொடர் வண்டிகளின் அரக்கு சிவப்புக் கூவலுடன் கொஞ்ச தூரம் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்த

முத்தமிடுகிறது. நரிக்குறவக் கிழவனைப் போலப் பரிசுத்தமாக சிரிக்கிறது. ஒரு கரும்பலகையின் உடல் முழுவதும் என் கேலி சித்திரத்தை வரைகிறது."

வாழ்வை பற்றி சொல்வதற்கு கூட வண்ணத்துபூச்சி, காளைசாணியரையில் வண்டி போதுமானதாய் இருக்கிறது அவருக்கு.

வண்ணதாசனின் கதையில் வரும் பெண்கள் துயரங்களை சகிப்பவர்கள், மன்னிப்பவர்கள். வண்ணதாசனின் பெண்கள் தனித்த கட்டுரைக்கான பொருள். தாகமாய் இருப்பவர்களை கதையில் வரும் பொன்னம்மை, சரசு, வேறு வேறு அணில்களின் வரும் நாச்சா, நிலை கதையின் கோழு என ஒவ்வொருவரும் ஆழமான மாந்தர்கள். தீராநதி நேர்காணலில் அவருடைய பெண்களின் துயர் பற்றிய கேள்விக்கு "பெண்கள் துன்பப்படுகிறார்கள் என்பது எவ்வளவு உண்மையோ அதைப்போலவே ஆண்களும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். சொல்லப்போனால், அன்றாட நடப்பில் பெண்கள் துன்பப்படுகிறார்களே என்று கரிசனப்படுகிற ஆண்கள் அந்தக் கரிசனம் காரணமாகவே அடைகிற துன்பங்கள் ரொம்ப நுட்பமானவை." என்கிறார்.

அவருடைய 'போய்க்கொண்டிருப்பவள்' ஒருவகையில் எல்ல பெண்களையும் பற்றிய கதை என கூறலாம். பெண்களின் துயர்கண்டு துயருறும் ஆண் இதிலும் வருகிறான். 'போர்த்தி கொள்பவர்கள்' மற்றொரு உதாரணம். துன்பத்திலும் சிறு சிறு இன்பங்களை சுவைக்கும் பெண்களாலும் பெண்களின் இடர்களை கண்டு கையறு நிலையில் தவிக்கும் ஆண்களாலும் ஆனது வண்ணதாசனின் உலகம்.

அவருடைய ஓட்டுதல் கைமையெண்ணின் துயரை சொல்லும் ஓட்டு
எளிய கதை. கணவனை இழந்து மீண்டும் வேலைக்கு திரும்பும்
மகேஸ்வரிக்கு அவருடைய தோழி செஞ்சு லட்சுமி அரக்கு நி
ஸ்டிக்கர் போட்டை ஓட்டுகிறாள். அவ்வடையாளத்தை மீட்டு
கொள்வதன் ஊடாக வாழ்வுடன் மீண்டும் இயைந்து
கொள்கிறாள். இக்கதையில் ஆட்டோவில் செஞ்சு லட்சுமியும்
மகேஸ்வரியும் அலுவலகம் விரையும்போது அவர்களை
ஆட்டோவில் ஏற்றிவிடும் செஞ்சு லட்சுமியின் கணவர் அவர்களை
இருவரை காட்டிலும் வெகுவாக உணர்ச்சி வயப்படுகிறார். இச்சிறு
நிகழ்வு இக்கதையை வேறோர் தளத்திற்கு கொணர்கிறது
கணவன் ராம்பிரசாத் பற்றிய நினைவுகளில் அவன் தேவ
உண்பதைப் பற்றி எண்ணுகிறாள். கடந்தகாலத்தின், இனிமையின்
நினைவுகளாக பொருள்படுகிறது. வண்ணதாசன் அசிரத்தையா
கதைகளுக்குள் சித்திரங்களை உலாவ விடுவதில்லை.

வண்ணதாசனின் 'சினேகிதிகள்' அவர் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு
எழுதிய மிக முக்கியமான கதைகளில் ஒன்று. அறுபது வயதான
சேது, அவருடைய இளம் சினேகிதி அனுஷா. ஓடும் ஆற்றை
காண்கிறான் சேது. நீர் பரப்பில் விழும் மழை வண்ணதாசனின்
பல கதைகளில் திரும்ப திரும்ப வரும் உருவகம்
நிகழ்காலத்தையும் கடந்த காலத்தையும் இணைக்கும் படியான
அவருடைய கதைகளில் இவ்வுருவகம் பயன்படுத்தப்படுகிறது
'பெய்தலும் ஓய்தலும்' மற்றொரு உதாரணம். பின்ன
அனுஷாவின் இயல்புகளை, அவள் எடுத்துக்கொள்ளும்
உரிமைகளை பற்றி கூறப்படுகிறது. சேதுவுக்கு இச்சிறு இச்சிறு
இயல்பான செயல்கள் கூட ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. ஆற்றின்
குளித்து முறுக்கிய உடையுடன் எழுந்து வருகிறார்கள் நாச்சியாருட
கிரிஷ்ணம்மாவும். நாச்சியாரை அடையாளம் காண்கிறான் சேது
அவளை பற்றிய நினைவுகளில், குறிப்பாக அவள் அணியும்
விதவிதமான ரவிக்ைகள் பற்றியும் உள்பாடியை பற்றியும்

விவரிக்கப்படுகிறது. சேதுவின் நண்பன் சுந்தரம், இயல்பாக
பேசவும் பழக கூடியவன், அவன் அம்மாவுடன் நாச்சியா
இணக்கமாக இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. 'முத்தையா சம்சார
தானே' என்று சேது கேட்பதும் 'நாச்சியாரு' என அவன்
சொல்வதும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் எப்படி பார்க்கிறார்கள்
என்பதை காட்டிவிடுகிறது.

கிருஷ்ணம்மாள் அறிமுகமாகிறாள். சேது 'கிருஷ்ணம்மாளை
பெயருடன் நினைவு கூர்கிறான். இத்தனை ஆண்டுகளில்
முதன்முறையாக பேசியதற்காக மகிழ்கிறான். நாச்சியா
கிருஷ்ணம்மாள் நட்பு கூறப்படுகிறது. கிருஷ்ணம்மாள்
சுந்தரத்தின் மீது பசிலை பழம் வீசி எறிவது போல் விளையாட்டு
காட்டி நசுக்குவதை நினைவு கூர்ந்தவுடன், சேது அனுஷாளை
தேடுகிறான். அவள் அல்லவா இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு பி
அவனுக்கு வாய்த்த சிநேகிதி. ரவிகைக்காக நினைவு கூறப்பட்ட
நாச்சியார் புகைபடத்திற்கு நிற்கும் போது அதை அணியவில்லை
பிழியப்பட்ட உள்பாவடையில் உள்ள மணல் துகலை
தட்டிவிட்டுவிட்டு அது மினுங்குகிறது என்கிறாள் அனுஷா
நீண்டகால சிநேகிதிகள் என அறிமுகப்படுத்துகிறார் சேது
நாச்சியார் தயங்கியபடியே சுந்தரத்தை பற்றி விசாரித்ததா
சொல்ல சொல்கிறாள். அவருக்கும் இவர் சிநேகிதி என்றது
அவர்கள் விழி நீர் சொரிவதோடு கதை நிறைவுறுகிறது.

இத்தனை விரிவாக இந்த கதையை மீள சொல்வதற்கு ஒரு
காரணமுண்டு. வண்ணதாசன் கதைகள் செவ்வியல் காப்பிய
கவிஞர்களின் கவிதையை போன்று வைப்புமுறை பற்றிய
கவனத்துடன் வாசிக்கப்பட வேண்டும். நினைவடுக்குகளின்
நிகழ்வுகளின், சித்திரங்களின் வைப்புமுறை அவசியமாக
இடைவெளிகளை மவுனத்தால் நிரப்புகிறது. மவுனங்களின்

சேதுவிற்குமான உறவு, நாச்சியார் - கிருஷ்ணம்மாள் உறவு அவர்களுக்கும் சுந்தரத்திற்குமான உறவு, சேதுவுக்கு இவர்களுடனிருந்த உறவு, சேதுவுக்கும் சுந்தரத்திற்குமான உறவு எல்லாமும் இக்கதையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஒரு இளம் படைப்பாளியாக வண்ணதாசனை வாசிப்பது எனக்கு இருவகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகப் படுகிறது. முதலாவதாக வண்ணதாசனின் கதைகள் வாசிக்க வாசிக்க புலன்களும் மனமும் கூர்மையடைகின்றன. புறத்தையும் அகத்தையும் விழிப்புடன் அவதானிக்க சொல்கின்றன. எழுத்தாளனுக்கு தேவையான முதன்மை தகுதிகளில் இதுவும் ஒன்று. இரண்டாவதாக மொழியும் அதன் தொனியும். எங்கோ ஒரு வனாந்தரத்தில் ஓடும் குளிரந்த சுனை நீரில் கால் நனைத்தபடி தனது அந்தரங்களை நம்பிக்கையுடனும் பரிவுடனும் பகிரும. தோழனின் குரல் அவருடைய புனைவுகளில் ஒலிப்பதாக தோன்றும். வண்ணதாசனை தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது அவருடைய மொழி நம்மையும் தொற்றி ஏறிகொள்கிறது. இளம் எழுத்தாளன் பல்வேறு மொழிநடைகளை தனக்குள் உலாத்த அனுமதிக்கிறான். அவற்றின் கலவையிலிருந்து அவனுக்கே உரிய புதிய மொழிநடை அவன் குரலை தாங்கி எழுந்து வருகிறது.

கதைகளின் ஊடே அவரளிக்கும் சில கூர்மையான சித்திரங்கள் சில நேரங்களில் கதையை மீறி நம் கவனத்தில் நிறைந்து விடுகிறது. 'எல்லாவற்றையும் நோட்டம் விடுகிறது போல தலையை திருப்பித் திருப்பிச் சுற்றுகிற டேபிள் பேன்', 'கிழிக்கும்போது சன்னமா மிருதுவாகச் சரசரவென்று தட்டுப்படுகிற தினசரிக் காலெண்டர் தாள் மாதிரி, இந்த சிரிப்பு இந்தக் குரல் பழசை எல்லாம் கிழித்து அப்புறப்படுத்துகிற மாதிரி இருந்தது' (ஒட்டுதல்). போன்ற பல சித்தரிப்புகளை உதாரணம் கொள்ளலாம்.

ஆர்வெல் போல உலகபொதுமை அல்லது மானுட விழுமியங்களை விசாரணைக்கு உட்படுத்தும் எல்லோருக்குமா படைப்புகள் ஒரு எல்லை எனில் மறு எல்லையில் திருநெல்வேலி சன்னதி தெருவின் 21 ஆம் நம்பர் வீட்டில் வசிக்கும் ஒருவ மட்டுமே எழுத சாத்தியமிக்க, அவர் காணும் உலகி நிறங்களையும் அதன் சிறு சிறு தேசங்களையும், அடர்வுகளையும் புனைவது மறு எல்லை. எழுத்தாளர் சிவா கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய கடிதத்தில் "ஆனால் மானுட உச்சங்களை காட்டுவதற்கு "மனுசபயலை" உணர்த்துவதற்கு "கதவுகளை ஓங்கி உதைக் வேண்டியதில்லை", நீர் பரப்பில் நடமாடும் பூச்சிகள் போன்ற ஒரு மென் தொடுகையே போதும் என்பதற்கு வண்ணதாசன் படைப்புகள் ஓர் சிறந்த உதாரணமாகவே நான் காண்கிறேன். ஆழமில்லாதது போன்று தோற்றமளிக்கும் ஏரிப்பரப்பில் முழுவானத்தையும் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது அல்லவா? என்றெழுதியது வண்ணதாசனின் படைப்புலகுக்கு கச்சிதமாக பொருந்தும்.

வண்ணதாசன் மனிதர்களின் இயல்புகளையும் அதன் மெல்லிய பிறழ்வுகளையும் மீண்டு வரும் இயல்புநிலையையும் எவ்வித புகாருமின்றி இயல்பான கரிசனத்தோடு கதையாக்குகிறார். வேறு வேறு அணில்கள் கதையில் பிணக்கில் வேலை செய்யும் வீட்டிலிருந்து வெளியேறிவிட்டு, அவளே மனமுவந்து ஒருநாள் மட்டும் வாடிக்கையாக வரவேண்டியவள் வராமல் போனதால் பெருக்கிவிட்டு போகிறாள்(வேறு வேறு அணில்கள்). பரு என்றொரு கதை. வலிப்பு நோய்காரனை கட்டிக்கொண்டு வீடு திரும்பியவளின் சகோதரனிடம் வேலையில்லாதவன் ஆசிரிய வேலையை யாசிக்கிறான், அவளையும் ஏற்க தயாராக இருக்கிறான். சுமைகளின் இயல்பு வேறானவை எடையல்ல அதன் பிரச்சனை.

சொல்கிறார். அவை அன்றாடத்தின் புதிர் தன்மையிலிருந்து கிளைக்கின்றன. வெவ்வேறு ஊர்களில் பலதரப்பட்ட மனிதர்களை கண்டிருக்கிறார்.

"நிலக்கோட்டை, அம்பாசமுத்திரம், தூத்துக்குடி, மதுரை சென்னை, திருநெல்வேலி, செட்டிகுறிச்சி மீண்டும அம்பாசமுத்திரம் என இருபத்தாறு வருடங்கள். எல்ல ஊர்களிலும் எங்களுக்கு மனிதர்கள் கிடைத்தார்கள். அப்படி மனிதனும், மனுஷியும் கிடைத்ததால் எனக்குக் கதைகளும் கவிதைகளும் கிடைத்தன. எல்லா ஊர் வரைபடத்திலும் ஒரு சுடலைமாடன் கோயில் தெரு உண்டாகிவிடும்படி நாங்களுட நடமாடிக் கொண்டிருந்தோம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் அதிகபட்சம் நான்கு, குறைந்தபட்சம் இரண்டு வருடங்கள். அடுத்த ஊரில் காலை வைக்கையில் முந்தின ஊர் மறக்க முடியாததாக இருக்கும்."

"அநேகமாக அனுபவங்களிலிருந்து, அனுபவங்களை உண்டாக்குகிற நெகிழ்ச்சியிலிருந்து சில சமயம் காயங்களிலிருந்து இன்னும் சில, 'அட... என்ன வெளிச்சம்' என்றும், 'எவ்வளவு இருட்டு' என்றும் ஒரு மினுக்கட்டாம்பூச்சி பறக்கிற நிலையிலிருந்து எல்லாம் உருவாகத் துவங்குகிறது என்று சொல்லலாமோ. சமையல்கட்டில் தவறிவிடுகிற டம்ளரில் ஓசையிலிருந்து உங்களுக்குப் பாடத் தோன்றும் எனில், கரண்டி போய் கரண்டி வந்தவுடன், தன்னையறியாமல் விளையாட்டுக் குழந்தைகள் 'ஹோ' என்று கத்துகிற கத்தலிலிருந்து எனக்கு எழுதத் தோன்றும்."

தாஸ்தாயேவ்ஸ்கி பற்றி சொல்லும்போது, அவர் இருபது அதிகமாக எழுதினாலும் அவர் காட்டியது ஒளியைத்தான்

அவர் இருளில் இருந்து பதுங்கிகொள்வதில்லை. வண்ணதாசன் சின்ன விஷயங்களின் கடவுள் என நுணுக்கமாக சித்திரங்களுக்காக போற்றப்படுகிறார். இது முழு உண்மையல்ல. அன்றாடத்தின் வழியே அவர் பெரிய அசைவுகளை தோட முயல்கிறார் என்றே தோன்றுகிறது. மனித இயல்புகளின் வேடிக்கை விநோதங்களை, பூச்சுக்களை நோக்கியே அவருடைய கதைகள் விரிகின்றன. சரவணன் ஜெயமோகன் தளத்தில் எழுதிய கடிதம் வண்ணதாசனின் படைப்புலகத்தின் அடிநாதத்தை தொட்டு காட்டுகிறது. "உலகம் முழுவதும் மனிதர்கள் வேறுபடலாம். அவர்களின் அகம் எங்கும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கின்றது. வண்ணதாசன் அந்த பிரபஞ்ச மானுட அகத்தை தொடவே தன் படைப்புகள் மூலம் முயல்கிறார். வண்ணதாசன் சிறுகதைகள் வாழ்வின் சிக்கல்கள் பிணக்குகள் பினைந்ததன் ஊடாக வெட்டப்படும் ஒரு துண்டு. அவர் அந்த துண்டின் முனைகளை சமம் செய்வதில்லை. ஆகவே அவை பிற நவீனத்துவ ஆக்கங்களை போல் கச்சிதமான செவ்வகங்களாகவோ சதுரங்களாகவோ இருப்பதில்லை. அதன் ஓரங்கள் சில இடங்களில் பிசிரடித்து துருத்தி கொண்டிருக்கும். அதுவே இக்கதைகளின் அழகியல்."

"அந்த ரெட்டி இருக்கானே, செத்துப் போயிட்டான் பாவம். அவன் வந்து கதர் போட்டுண்டு வருவான் இருந்தாலும் அதெல்லாம் அந்த சூழல்ல இருக்கறத்தினாலே நாம சொல்றத்துலே, அது அவங்களுக்கு ஒரு பாராட்டு (tribute) மாதிரியும் ஆயிடும் மானசீகமா உண்மையா அவங்களுக்கு நாம அஞ்சலி செலுத்தின மாதிரியும் ஆயுடுத்து. பாக்கப்போனா நாம எழுதுற கதையெல்லாம்..அதுல பெரிய திறமைசால கிடையாது..அவங்களுக்கு ஒரு அஞ்சலி, ஏதோ ஒரு விதத்துல நம்ப வந்து 'ஐ சே ஐ ரிமம்பர் யூ'ன்னு சொல்றது."

அலகமத்தூரன் சொல்வதை நேர்காணலை நேர்ந்து இது வண்ணதாசன் தீராநதி நேர்காணலில் நூல்கள் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுவதை பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார் "இருபது இருபத்தொன்று எல்லாம் போதாது. நூற்றுக்கணக்கில் 'இன்னார்க்கு சமர்ப்பணம்' என்று போடுவதற்காகவே புத்தகங்கள் எழுதவும் வெளியிடவும் வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. எழுத்தாளன் தன் மரியாதையை, பிரியத்தை காதலை எல்லாம் வேறு எப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள முடியுமோ கி.ராஜநாராயணன் மாமா கணவதி அத்தை, கணபதி அண்ணன் ராமச்சந்திரன், சமயவேல், நம்பிராஜன் இவர்களுக்கெல்லாம் சமர்ப்பணத்தைவிட, அருமையாகக் கட்டின மாலை எந்தப் பூக்கடையில் வாங்கிப் போடமுடியும்."

ஒருவகையில் வண்ணதாசனும் தாமறிந்த மனிதர்களின், தாளை கண்ட வாழ்க்கையின் கூற்றுகளை பதிவாக்கி அம்மனிதர்களின் நினைவுகளை கவுரவம் செய்கிறார் என்றே தோன்றுகிறது.

**வண்ணதாசன்... காலத்தின் தடங்களை
சொல் வண்ணங்களால்**

குழைத்த ஓவியன்!

<https://www.vikatan.com/oddities/miscellaneous/134776-writer-vannadasan-birthday-special-article>

‘தானாய் முளைத்த விதை என்கிறார்கள்.

யாரோ வீசிய விதையிலிருந்துதானே...’

உயிரற்றவை, உயிருள்ளவை அனைத்தையும் இயற்கை தன்
தொப்புள்கொடியால் பிணைத்துவைத்திருக்கிறது
ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய அந்தக் கண்ணிதான்
பிரபஞ்சத்தின் அச்சை இறுகப் பிணைத்துச் சுற்றவைக்கிறது
காலம், உயிருள்ளவற்றிடமும் உயிரற்றவற்றிடம் சமநிலையை
கலைத்துப்போடுகிறது. வண்ணதாசன் உயிருள்ள, உயிரற்ற என்ற
அந்தப் பாகுபாடுகளை அன்பின் தராசில் சமமாக்குபவரின்
குழந்தைகள் காத்திருக்கும் பேருந்துநிலையத்தில் குழந்தைகளை
பார்க்கும் கண்கொண்டே புளியமரத்தையும், பயனிகளை
இருக்கையையும் பார்க்கும் கண்கள் வாய்க்கப்பெற்றவர்.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு தருணமும் நிகழ்த்தும் தரிசனத்தை
வழிப்போக்கனாய்ப் பார்ப்பதுதான் அவரது எழுத்துகள்
பெண்பிள்ளைக்கு உச்சி வகிபெடுத்து, தலை சீவிவிட்டு ரிப்பை
கட்டி பள்ளிக்கு அனுப்பிய பிறகு, சீப்பைத் தலையின்
செருகியபடியே கை அசைக்கும் தாயின் சித்திரத்தை எழுத்தின்
நிறைப்பவர். முதியோர் இல்லத்துக்கு அனுப்பிவைத்த மகனின்
புகைப்படத்தை, சட்டைப்பையில் பத்திரப்படுத்தியபடி செல்லும்
முதியவரின் துயரமான அன்பின் நியாயத்தை வெளிப்படுத்துபவரின்
கண்ணீர் எப்படி ஆனந்தம், துக்கம், கோபம் எனப் பல்
உணர்வுகளின் அறிவிக்கப்படாத பிரதிநிதியாகிறதோ
அதைப்போல்தான் வண்ணதாசனின் எழுத்துகளும். கல்மண்டபத்
தூண்கள், தபால்பெட்டிகள், பறவையின் சிறகு, பூனையின்
மியாவ், வாதாம் மர இலை, நாடோடியின் கால் தடம்
எனக் காலத்தின் மீதான அத்தனை தடங்களையும் சொற்களால்
வண்ணம் தீட்டிய ஓவியன்.

வண்ணதாசனின் இயற்பெயர் கல்யாணசுந்தரம். 1946-ம் ஆண்டில்
திருநெல்வேலியில் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தை, எழுத்தாளர்
தி.க.சிவசங்கரன். வண்ணதாசன் என்ற பெயரில்

எழுதுபவர். இவரது 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை தொகுப்புக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்டது. நமக்குப் பிடித்தமானவர்களுக்கு நாம் எழுதும் கடிதம்போல மனதுக்கு நெருக்கமானவை இவரது எழுத்துகள். கவிதை, சிறுகதை எல்லாம் இரண்டு தளங்களிலும் தனக்கான பெரும் வாசகர்களைக் கொண்டுள்ளார்.

இவரது பிரபலமான கவிதைகளில் ஒன்று...

தொலைந்த வெளிச்சம்

கார்த்திகை ராத்திரி
ஏற்றின கடைசி விளக்கை
வைத்துத் திரும்பும் முன்
அணைந்துவிடுகின்றது
முதல் விளக்குகளுள் ஒன்று
எரிகிறபோது பார்க்காமல்
எப்போதுமே
அணைந்த பிறகுதான்
அதை சற்று
அதிகம் பார்க்கிறோம்
எரிந்த பொழுதில்
இருந்த வெளிச்சத்தைவிட
அணைந்த பொழுதில்
தொலைத்த வெளிச்சம்
பரவுகிறது
மனதில் பிரகாசமாக.'

எழுத்தாளன் தன் எழுத்துகளின் வழியே மனித மனங்களை விசாரணை செய்கிறான். சொல்லித் தீராத அன்பை, அழுது தீர்க்க முடியாத சோகத்தை, மீளாத்தனிமையை, பொங்கும் கருணையை தன் எழுத்துகளின் மூலம் ஆசுவாசப்படுத்துபவன் அல்லது முயல்பவன் வாசகர்களுக்கு நெருக்கமாகிறான். வண்ணதாசன் அப்படியான ஒரு கவிஞர்.

அவரது கவிதை, சிறகு முளைக்காத சிறு பறவைபோல உள்ளங்கையில் தாங்கக்கூடியது. அந்த மென்மையான இளஞ்சூடு

கேள்வி கேட்கிறது; சில நேரம் நம் மனதை உலுக்கிச்செல்கிறது. வண்ணதாசன் ஓவியம் வரைவதில் ஆர்வமிக்கவர். அவரது எழுத்துகளை உற்றுப்பார்க்கையில் அவை நிறங்களின் கலவையாகவே புலப்படும். இவரது 'பூனை எழுதிய அறை' என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் முதல் கவிதை, 'தேக்கும் பூக்கும்' என்பதுதான். எழுத்தாளனுக்கு அதிலும் கவிஞர்களுக்கு இருக்கும் மிகப்பெரிய சவாலே சொற்களைக் கையாள்வதுதான். அல்லா கவமாகக் கையாளத் தெரிந்தவர் வண்ணதாசன்.

இவரது 'தனுமை' சிறுகதை, தமிழில் வெளிவந்த மிக முக்கியமான சிறுகதையாக பலராலும் கூறப்படுகிறது. நாம் தினமும் கவனிக்காமறந்து கடந்து செல்லும் எளியவர்கள், நம் வீட்டில் உள்ள நம் உறவுகள்தாம் அவரின் பெரும்பான்மையான கதாபாத்திரங்கள். அபி, பிரம்மநாயகம், நெல்லையப்பர் கோயில் யானை, விசுவ அடித்துக்கொண்டே வாகனத்தை ஓட்டும் செல்வராஜ் போஸ்ட்மேன்கள் என அவரது கதாபாத்திரங்கள் தன்னளவிலிருந்து நம் எல்லோரையும் ஞாபகப்படுத்தும்.

சைக்கிளில் வந்த
தக்காளி கூடை சரிந்து
முக்கால் சிவப்பில் உருண்டது
அனைத்து திசைகளிலும் பழங்கள்
தலைக்கு மேலே
வேலை இருப்பதாய்
கடந்தும் நடந்தும்
அனைவரும் போயினர்
பழங்களைவிடவும்
நசுங்கிப்போனது
அடுத்த மனிதர்கள்
மீதான அக்கறை!

இந்தக் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ள 'சக மனிதன் மீதான அக்கறை'தான் வண்ணதாசனின் எழுத்துகள். கோயிலின் எலுமிச்சம்பழத்தைத் திருப்பி ஏற்றப்பட்டிருக்கும் விளக்குகளைப்போல, அநாதை இல்லத்தின் சுவர்களின்

கண்கள் மூடிய பிரார்த்தனைதான் வண்ணதாசனின் எழுத்துகள் அவை அன்புகொண்டு இந்த உலகின் அத்தனை அபத்தங்களையும்துடைக்க முயல்கிறது.

`அகம் புறம்' கட்டுரைத் தொகுப்பில் வண்ணதாசனின் குறிப்பிட்டிருப்பவை.

`வாழ்வில் எல்லாம் முக்கியமானவை; எல்லோரும் முக்கியமானவர்கள். இந்த எல்லாவற்றையும், எல்லோரையும்விட என் எழுத்து அவ்வளவு ஒன்றும் முக்கியத்துவம் உடையதல்ல என்பதை உணர்ந்தே, இவர்களின் மத்தியிலும் இவற்றின் மத்தியிலும் நான் இருக்கிறேன்.

மத்தி என்றால் நடு அல்ல. சமன். நான் எப்போதும் சமவெளியில் பிறந்த நாள் வாழ்த்துகள் கவிஞரே!

வண்ணதாசனின் “நடுகை” சிறுகதை தொகுப்பு

<https://vannathasan.wordpress.com/2010/07/30/%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%8D%E0%AE%A3%E0%AE%A4%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%A9%E0%AF%8D7/>

வண்ணதாசனின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு “நடுகை” படிக்க கிடைத்தது.இத்தொகுதியில் அமைந்த பெரும்பாலான கதைகள் மனித உறவுகளின் பாசாங்கற்ற இனிமையை சொல்லுபவை.சக மனிதர்களோடு முகம் கொடுத்து,நின்று பேச நேரம் இல்லாமல் இயந்திர ஓட்டத்தின்

படிப்பதற்கு பெரும் ஆறுதலாய் உள்ளது.

* **காற்றின் வெளி**— ஒரு காலை பொழுதில் தன் மகளோடு சென்ற நடைபயணம் குறித்த பதிவு இது.வாகன பயணத்தை விட நடை பயணம் சுவாரசியமானவை..நான் மிக நெருக்கமானதாய் உணர்த்துகதை இது.கடை வீதிகளுக்கு செல்லும் பொழுதோ,சாலைமை கடக்கும் பொழுதோ அப்பாவின் கைகோர்த்து செல்வது மிகுந்த விருப்பதிர்க்குறிய ஒன்று.சொல்லில் உணர்த்த முடியாத அன்பின் வெளிப்பாடாய் அக்கணங்கள் தோன்றும்.சிறுமியான தன் மகளின் வியத்தகு கேள்விகளும்,பார்பவர்களிடத்தில் எல்லாம் சிரித்து பேசும் குணமும்,குழந்தைகளுக்கே உண்டான ஆச்சர்யங்களும்,கேலிகளும் ஒரு தந்தையின் பார்வையில் சொல்ல இருப்பது நன்று.பால்ய காலந்தின் மீதான ஏக்கத்தை அதிகரிக்க செய்யும் விவரிப்புகள் அருமை.

* **ஜோதியும் நானும் அந்த பையனும்**— காதலிக்கு கொலுசு வாங்க கனவுகள் சுமந்து கடைக்கு செல்லும் நாயகன் அங்கு வறுமையின் காரணமாய் தான் வாங்கிய பரிசு கோப்பைகளை விற்று பணம் பெற கெஞ்சும் இளைஞனை கண்டு தான் வந்த காரியம் அற்பமானது என்பதை உணர்கிறான்...மனதை கனக்க செய்யும் இக்கதை உள்ளார்ந்த அர்த்தம் கொண்டது.

* **மாசிலாமணிக்கு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது**— வண்ணநிலவனின் மற்றுமொரு சிறுகதையான “கடைசியாய் தெரிந்தவர்கள் போலவே இதுவும்,மன உளைச்சல் கொண்டு பரிதவிக்கும் நண்பனுக்கு ஆறுதலாய் உடன் இருந்து உதவிய கணங்களின் பதிவு.உறவுகள் மேம்படுவது கேளிக்கையான தருணங்களை காட்டிலும் துன்ப காலங்களிலேயே...

* **நடுகை**— நாமே எதிர்பாரா வண்ணம் சில அபூர்வ மனிதர்களை காண நேரிடும்.படிப்பு,வளர்ப்பு என்பதை உலக ஞானம் பெற்ற

செடிகளின் மீது பிரியம் கொண்ட மாடு மேய்க்கும் கிழவருடான சம்பாஷனைகளே இச்சிறுகதை.

இச்சிறுகதை தொகுப்பிற்கு வண்ணதாசன் எழுதியுள்ள முன்னுரையே ஒரு அழகிய சிறுகதையை போன்றது.”இப்படியே கதை எழுதினாலும்,கவிதை எழுதினாலும்,கடிதம் எழுதினாலும் நேற்று வரை நடந்தவற்றை திரும்ப திரும்ப நினைவு கூர்ந்து பகிர்ந்து கொள்ள தோன்றுகிறது” என கூறுகிறார்.இன்றைய பொழுதுகளின் இறுக்கத்தில் இருந்து விடுபட நினைவுகளில் பகிர்தல் மிக அவசியமானதே!!

சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றார் வண்ணதாசன்..

"ஒரு சிறு இசை"

<https://tamil.oneindia.com/news/tamilnadu/vannadasan-got-sahitya-akademi-award-274925.html>

டெல்லி: தமிழ் எழுத்தாளர் வண்ணதாசனுக்கு 2016 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கி கவுரவிக்கப்பட்டது. அவர் எழுதிய "ஒரு சிறு இசை" என்ற சிறுகதை தொகுப்பிற்காக அவருக்கு இந்த விருது அளிக்கப்பட்டுள்ளது. டெல்லியில் சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கும் விழா நடைபெற்றது. 2016ம் ஆண்டில் சிறந்த தமிழ் படைப்பிற்கான சாகித்ய அகாடமி 'ஒரு சிறு இசை' என்ற சிறுகதை தொகுப்பிற்காக நெல்லையை சேர்ந்த வண்ணதாசனுக்கு வழங்கப்பட்டது. மேலும் கண்டறிக

கோயம்புத்தூர் செய்திகள் RSS Apps அரசியல் செய்திகள்
தமிழகம் செய்திகள் Also Read யூ-டர்ன் அடிக்கும் விஜய்..
டெல்லி-க்கு மீண்டும் பயணம்.. சொன்னது யார் தெரியுமா?
விருதுக்கான பரிசுத் தொகையாக ரூ.1 லட்சமும் ஒரு
பட்டயமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன. இந்த விருதை
சாகித்ய அகாடமி தலைவர் விஸ்வநாத் பிரசாத் திவாரி
வண்ணதானுக்கு வழங்கி கவுரவித்தார். நிகழ்ச்சியில் மராத்தி
எழுத்தாளர் ஜெயந்த் விஷ்ணு நார்லிகர் சிறப்பு
அழைப்பாளராக பங்கேற்றார். அகாடமியின்
துணைத்தலைவர் சந்திரசேகர கம்பர் உள்ளிட்டோர்
பங்கேற்றனர். விருது பெற்ற வண்ணதாசன் பற்றி ஒரு
தொகுப்பு : சி. கல்யாணசுந்தரம் என்ற இயற்பெயரைக்
கொண்ட வண்ணதாசன் திருநெல்வேலியில் பிறந்தவர்.
இலக்கியவாதியும், சாகித்திய அகாடமி விருது
பெற்றவருமான தி.க.சிவசங்கரனின் மகனான இவர்,
கல்யாணஜி என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகளையும் எழுதி
வருகிறார்.

ஆபாசம்.. ஆபாசம்.. யூடியூபர்கள் கிருஷ் ஐஷ்வர்யா மீது
கோவை சைபர் க்ரைம் போலீஸில் புகார் தீபம் என்ற இதழில்
எழுதத் தொடங்கிய இவர் நவீன தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில்
மிகுந்த கவனம் பெற்ற எழுத்தாளராக விளங்கி வருகிறார்.
1962ம் ஆண்டில் இருந்து தொடர்ந்து சிறுகதைகளை எழுதி
வரும் இவர் கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள், சமவெளி,
கனிவு, நடுகை, பெயர் தெரியாமல் ஒரு பறவை என்பன
உள்ளிட்ட 10க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதி
இருக்கிறார். சின்னு முதல் சின்னு வரை என்ற நாவலையும்
சமூகத்தின் முன் தனது ஆக்கமாக வண்ணதாசன்
வைத்துள்ளார். Powered By SKIP கல்யாணஜி என்ற பெயரில்

கவிதைகளை எழுதி மேலும் இவர, புலர், முன்பு, மணல் உள்ள ஆறு, ஆதி, அந்நியமற்ற நதி ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். இதுதவிர, அகமும் புறமும் என்ற கட்டுரை தொகுப்பும், வண்ணதாசன் கடிதங்கள் ஆகிய அவரது படைப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. இவரது எழுத்துக்களை பாராட்டு விதத்தில் தமிழக அரசு கலைமாமணி விருது வழங்கி சிறப்பித்தது. மேலும், இலக்கியச் சிந்தனை, விஷ்ணுபுரம் விருது, ஒளியிலே தெரிவது என்ற சிறுகதைக்காக சுஜாதா விருது உள்ளிட்ட பல்வேறு விருதுகளை இவர் பெற்றுள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் பெற்ற விருதுகளுக்கெல்லாம் மேலும் சிறப்பு செய்வது போல் சாகித்ய அகாடமி வழங்கப்பட்டுள்ளது அவருக்கு மேலும் பெருமை சேர்த்துள்ளது.

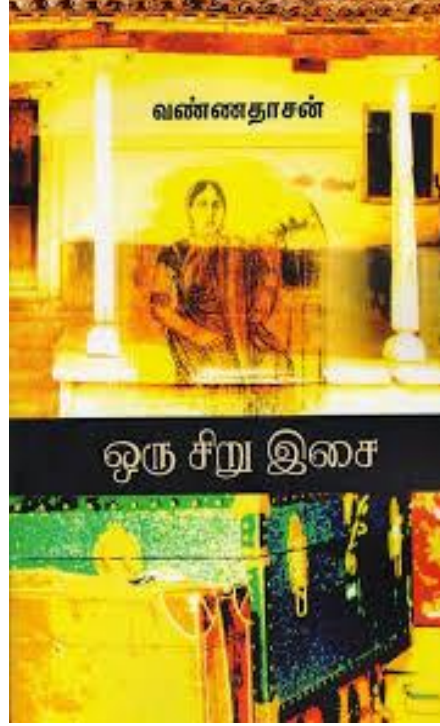
விருதுகள்

- 2018-ல் கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் தமிழ் இலக்கியத்திற்கான வாழ்நாள் சாதனையாளர் இயல் விருது
- 2016-ம் ஆண்டிற்கான விஷ்ணுபுரம் இலக்கிய விருது
- 2016-ம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாதெமி விருது('ஒரு சிறு இசை' சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக)
- 2011-ம் ஆண்டிற்கான உயிர்மை - சுஜாதா அறக்கட்டளை இணைந்து வழங்கிய சிறுகதைக்கான சுஜாதா விருது ('ஒளியிலே தெரிவது' சிறுகதைத்தொகுப்பிற்காக)
- தமிழக அரசின் கலைமாமணி விருது
- இளையராஜா வழங்கிய பாவலர் விருது
- சிற்பி விருது
- இலக்கியச் சிந்தனை விருது
- வில்லி தேவசிகாமணி விருது

வண்ணதாசன்:

'ஒரு சிறு இசை'

<https://siliconshelf.wordpress.com/tag/vannadasan/>

ஒரு சிறு இசை 2016-க்கான
சாஹித்ய அகாடமி பரிசு வென்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு.

வண்ணதாசனின் எழுத்தில் எப்போதும் தெரிவது கனிவு குறைநிறைகளைப் பற்றி எல்லாம் யோசிக்காமல் அடுத்தவனை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் அன்பு. இதிலும் தெரிவது அதுதான். எந்தக் கதையும் நான் தமிழின் நல்ல சிறுகதைகள் என்று தொகுத்தால் வராது. சில சமயம் மிக எளிமையாக, ஊகிக்கும்படி இருக்கிறது. ஆனால் அவ்வப்போது நல்ல உணர்வுகளை (feel good) ஏற்படுத்திவிடுகிறார்.

எனக்கு மிகவும் பிடித்த சிறுகதை பூரணம்தான். தனக்கும் தன தங்கைக்கும் கருப்பட்டித் துண்டுதான் ஸ்வீட் என்று பூரணலிங்கம் மாமா சொல்லும் இடம், உடைந்த கண்ணாடிச் சில்லுகளில் ஒரு சில்லில் அதைப் பூ வைத்துக் கொண்டிருப்பாள், இன்னொன்றில்

இடம் எல்லாம் கவிதை.

தண்டவாளங்களைத் தாண்டுகிறவர்கள் காந்தி டீச்சர், ஒரு சிறு இசை மூக்கம்மா ஆச்சி நல்ல பாத்திரப் படைப்பு. இரண்டுமே நெகிழ்ச்சி அளித்த சிறுகதைகள்.

எண்கள் தேவையற்ற உரையாடல்கள் சிறுகதையில் என்னையே கண்டேன். இறந்த சிலருக்கு நானும் ஃபேஸ்புக்கில் செய்தி அனுப்பி இருக்கிறேன். அந்த உணர்வைக் கொண்டு வந்துவிட்டார்

பொழுது போகாமல் ஒரு சதுரங்கம் நல்ல சிறுகதை. சூரி மாமாவின் பொறாமை, திருமணம் பொருளிழந்து போவது இரண்டுமே நன்றாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தன.

கனியான பின்னும் நுனியில் பூ குறைகளோடு ஏற்பதை நன்றாகக் காட்டும் சிறுகதை.

மன்மத லீலையை நல்ல முடிவுள்ள சிறுகதை.

பாவண்ணன் இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பைப் பற்றி இங்கே அலசுகிறார்.

தமிழின் 100 சிறந்த சிறுகதைகள் என்று நான் தேர்ந்தெடுத்தால் இதில் எதுவும் வராது. என் கண்ணில் வண்ணதாசன் இவற்றை விட நல்ல சிறுகதைகளை எழுதி இருக்கிறார். அதனால் என்ன? நல்ல தொகுப்புதான். அவ்வப்போது மனம் நிறைகிறது, வேறென்ன வேண்டும்? படியுங்கள் என்று பரிந்துரைக்கிறேன்.

வண்ணதாசன்

சிறுகதைகள்

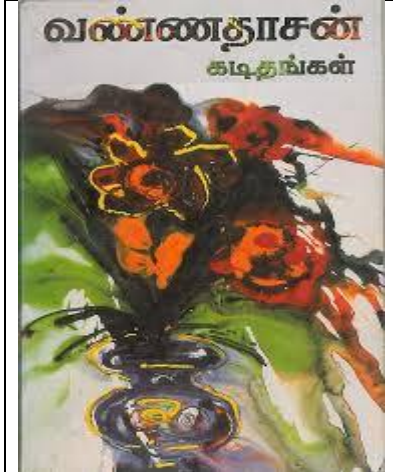
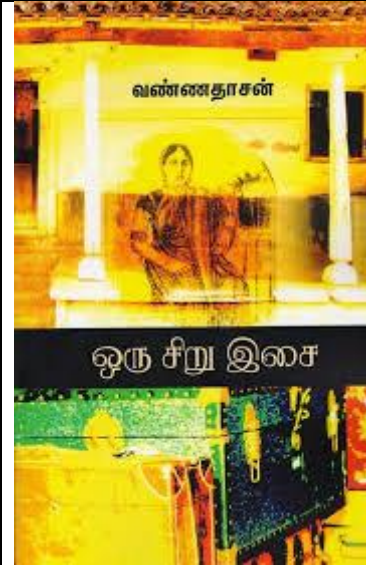
<https://www.sirukathaigal.com/tag/%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%8D%E0%AE%A3%E0%AE%A4%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%A9%E0%AF%8D/>

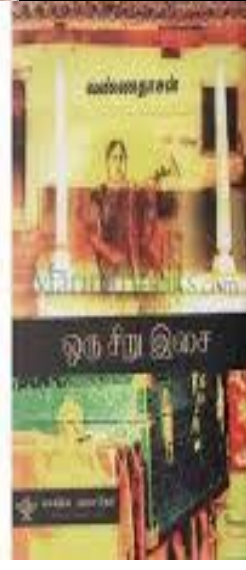
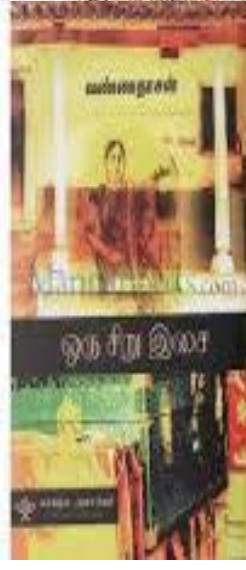
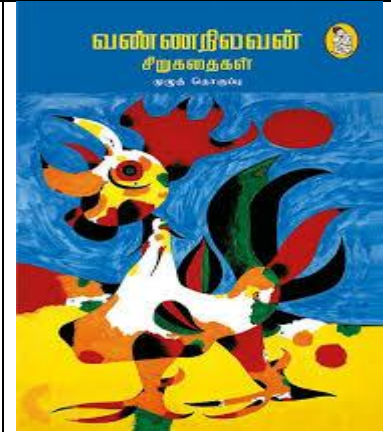
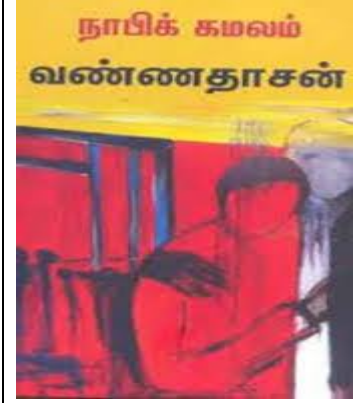
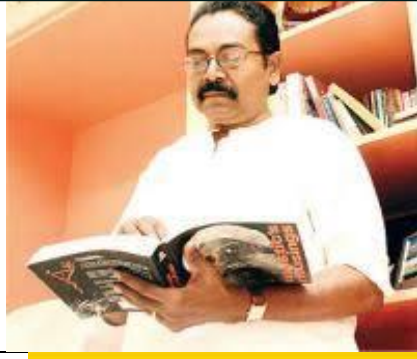
<https://www.goodreads.com/series/343325>

<https://www.vikatan.com/collection/vannadasan-short-stories>

<https://ncbhpublisher.in/books/220/vannadasan-sirukathaigal>

காரணங்கள்

01] Vannadasan Short Stories

<https://www.youtube.com/playlist?list=PLYT8Un3rJSruZw7DmGE E3X4nDNqodPhth> [18:09 + 17:05]

02] விண்ணுபுரம் விருது - 2016 | வண்ணதாசன் உரை

<https://www.youtube.com/watch?v=XGXhV-8bCtA> [35:47]

03] பொன்மாலைப் பொழுது (நிகழ்வு #9): "என்னுடைய கடந்த வாரம்" / வண்ணதாசன்

<https://www.youtube.com/watch?v=IW3OFqJQbXc> [1:19:19]

04] Vannadhasan Documentary - Nathiyin Padal (நதியின் பாடல்) - Full Version

https://www.youtube.com/watch?v=S5_RNsIW9Wg&t=2s [50:53]

05] கவிதை கேளுங்கள் ! | வண்ணதாசன் கவிதை வாசிப்பு | "பொருதை" நெல்லை 9வது புத்தகத் திருவிழா

<https://www.youtube.com/watch?v=nVOW6-7b5tQ> [14:24]

(😊)(😊) வண்ணதாசன் (😊)(😊)

